

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKI

— Noel babanın hediyesi çocuklar!..
İstikbali toz penbe gösteriyor!..

DEV ÇEKİLİŞTE

İş Bankasının 7 Milyon liralık DEV ÇEKİLİŞİ bugüne kadar gelmiş geçmiş ikramiye çekilişlerinin en büyüğü, en zenginidir. Senelerin bu en cazip fırsatından istifade ediniz. Tasarruflarınızın tamamını İş Bankasına yatırarak kazanma şansınızı çoğaltınız

TÜRKİYE İŞ BANKASI A.Ş.

**60 Apartman
Dairesi**

5 adet 100.000 lira

5 adet 50.000 lira

10 adet 25.000 lira

50 adet 5.000 lira

1000 adet 1.000 TL

ayrıca

**35 000 kişiye
para ikramiyesi**

milyon

TÜRKİYE **BANKASI**

paranızın... istikbalinizin emniyeti

(Faal: 10632—238)

AKKABA

Yıl: 42 Cilt: 7 Sayı: 52 • Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ • 24 Aralık 1964

MİLLÎ ŞEF!

TÜRKİYE'de demokrasinin kütüğündeki doğum tarihi 1945'tir. Demek demokrasimiz yirmi yaşında...

Hür seçimle, yirmi yedi yıllık Halk Partisi iktidarı 1950'de değişmişti. Demek, sayın İsmet İnönü de onbeş yıldır Cumhurbaşkanı değil...

27 Mayıs, 1960 baharında olmuştur ihtilâl. Demek ondan sonra da beş takvim eskittik...

Anayasa, referandum, Büyük Millet Meclisi, Senato, anayasa mahkemesi, birinci koalisyon, ikinci koalisyon, derken bir de gözümüzü kapayıp açtık ki yeni seçimlerin eşliğindeyiz...

Size bir şey söyleyeyim mi?.. Bir memleketin bütün siyasî yapısını değiştiren bunca olaylardan sonra, sayın İsmet İnönü, hâlâ, evet hâlâ, evet evet hâlâ millî şeftir!

Her şeyi bıraktı millî şef: İktidarı bıraktı, Çankaya'yı bıraktı, ama onu, asla!..

Huzur istiyoruz... Nedir bu huzur?.. Adalet partisinin iktidara gelmesi mi?.. Süleyman Demirel'in Başbakan, Çağlayangil'in İçişleri Bakanı, Lâedri'nin Dışişleri Bakanı olması mı?..

Bir buyurma koltuğundan A'nın kalkıp, yerine B'nin oturmasından sokaktaki vatandaşa ne?.. Okuldaki öğretmene ne?.. Mutfağındaki ev kadınına ne?

Huzuru çarşıda arıyoruz, pazarda arıyoruz. Karımızın sesinde, kızımızın yüzünde arıyoruz. Kasap vitrinindeki dağlıcın, bakkal dükkanındaki kuru fasulyenin etiketinde arıyoruz. Ayağı-mızdaki tabanı aşınmış papuçta, cebimizdeki dolmadan boşalmış pırtık cüzdanda arıyoruz!

Genç anneler, Sirkeci garında, kocalarını Almanya'ya uğurladıkça huzura kavuşabilirler mi?.. İlkokul öğretmenleri, ikiyüz seksen lira aylıkla yaşama mucizesi gösterdikçe huzura kavuşabilirler mi?.. Şehrin duvarları her gün yeni bir grev ilânı ile donandıkça işverenin kasası, iş görenin kesesi huzura kavuşabilir mi?.. Öğrenci öğretmeni, öğretmen öğrenciyi suçladıkça kültür hayatı huzura kavuşabilir mi?.. Büyük balık küçük balığı yutukça insan huzura kavuşabilir mi?

Otuz milyon, evinde, işinde, okulunda huzura kavuştuğu gün, tek kişi, iktidar koltuğunda oturanların parti rozetine bakmaz!

Demek vatandaşın huzuru için, bütün hükümet organlarının,

sağlık içinde, şaşmadan, aksamadan işlemesi ilk şart...

Bu, ancak görüşte, düşüncüde, anlayışta kaynaşmış bir ekip işidir.

Sovyet Rusya'da bile, şef sistemi, Stalin'in ölümü ile sona erdi. Eşsiz bir dünya politikacısı olan o yaman Kuruşçef'in bile, tek elinde topladığı gücü, düşerken, tek adama değil, bir ekibe teslim ettiğini gördük.

Sayın İnönü, adını kendisi koyduğu bir rejim içinde bile hâlâ «Millî Şef» sistemini zorluyor.

Bütün bakanlıklara, güneş çevresindeki peykler gibi, ışığı kendisinden alacak sönmüş kişiler seçmekte ve çalışma arkadaşlarından «Yeni hamleler» «Cesur plânlar» isteyen Johnson'un tam aksine kendiliklerinden gelecek hiçbir davranış istememektedir.

Atatürk dinamızından bir zerre almıyan Millî Şef, tıpkı özel alle hayatına uygun, sessiz, kabuğuna kapanmış, tam «İdare-i maslahatçı» bir devlet hayatı kurdu.

Yabancı hükümet adamlarının karşısına ancak tercümanla çıkabilen İsmet Paşa bakanları, nihayet memleketi saran huzursuzluğu, kendi partilerinin kapılarını da zorlatarak içeri kadar sokmaya muvaffak oldular.

Şimdi, C.H.P., en az vatandaşlar kadar huzursuzdur!

Kabinede yapılan son değişiklikler, bu gerçeği, artık apaçık ortaya koydu: Profesör Turhan Feyzioğlu gibi, Profesör Nihat Erim gibi çaplı devlet adamlarımız, İnönü'nün o kadar güvenle bağlandığı İsmail Rüştü Aksal gibi titiz, hırçın ve olumlu bir eski genel sekreter, başbakan yardımcılığı tekliflerini, bütün zorlamalara dayanarak, reddettiler.

Bu güzel jestin çirkin dedikodusu daha şimdiden başladı: «Hizmetten kaçma, vazifeden kaçma, kendine güvenmeyiş» gibi kaba suçlamaların zırlıtısını sağdan, soldan işitiyoruz.

Bu, düzenli dedikoduların tam

tersine, bir karakter gücü, bir karakter zaferidir.

Sade bu üç kişinin direnişi, yarınlara, içimiz aydınlanarak bakmamıza yeter: Türkiye'de ilk defa, üç politikacı, kendilerine teklif edilen koltukları kabul etmediler!

Muhterem İsmet Paşa, şu yirmi yıl içinde, zaman zaman, kendisini sahiden yermiş, kayalaşmış bir mızacı şaşılacak bir irade ile yontmuş, yumuşatmış, şekillendirmiştir.

Eğer son bir çaba ile içindeki «Millî Şef» i de yenebilir ve çağdaş politikanın artık bir «Ekip çalışması» olduğunu kendi kendisine kabul ettirebilirse, biz de, o da, partisi de, bütün Türkiye huzura kavuşabiliriz.

Yoksa... Ne demiştir «Tarih-i kadim» inde Fikret:

Göçüyorsun da arş-ü fersinle,
Yok tabiatte bir inilti bile!

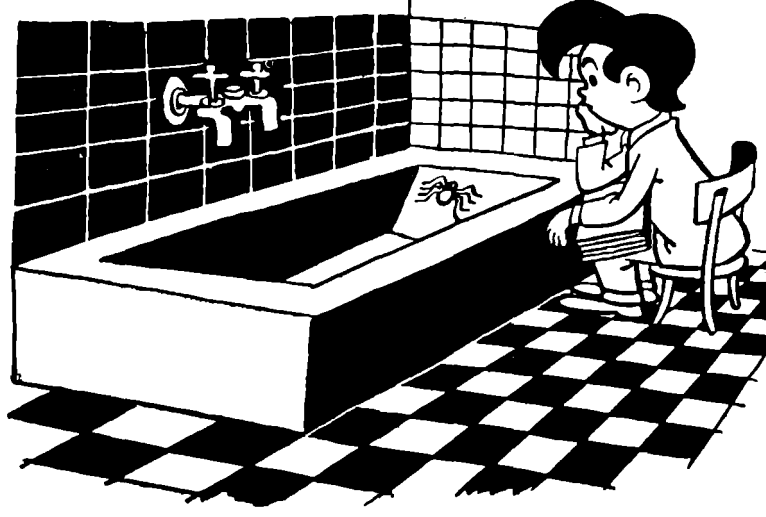
Alt tarafını yazamam. Kalemin «Kahkahalar» atmıyacak kadar saygılıdır.

Yusuf Ziya ORTAÇ

— Korkma, korkma... Seni gene olduğun yerde bırakıyorum!..

HEPİMİZİN başına gelmiştir: Kimi tip insanlar vardır, onları daha ilk görüşte bir soğukluk duyarız; ya çirkin görünümlerinden, ya kabaklıklarından, ya bayağıca davranışlarından, ya da hiç açıklayamadığımız bir nedenle sevmeyiz öylelerini... Böyle kişiler, sonra konuşmaya başlayınca, konuştukça konuştukça, ilk duygularımız değişir, sözlerinden iç dünyalarının güzellikleri önümüze serilir. O sevinçsiz, soğuk dış görünüşlerinin içinde saklı güzel, sıcak bir iç dünyaları olduğu ortaya çıkar. Dikenli, çirkin, soğuk dış görünüş kabuğunun altındaki sımsıcak iç dünyanın ortaya çıkabilmesi için, o kişilerin ya konuşmaları, ya çabışmaları, ya da bir davranışta bulunmaları gerekir. Özellikle çalışırken, canlarını dışlarına takmış çalışırken bütünüyle güzelleşirler.

Sekiz Ayaklı SISIPHUS

AZİZ NESİN

Sevmediğimiz, nefret ettiğimiz, korktuğumuz, iğrendiğimiz, tiksindiğimiz hayvanlar da vardır. Örneğin yılan, fare, akrep, karkayak filân gibi... Nedir o duyguyu? Ne tam korkudur, ne nefret, ne iğrenme... Belki de bunların hepsinden biraz karışık, daha adı konulamamış bir duygudur bu...

Ben örümcek ve o türden böcekleri hiç sevmem. Tiksinti, iğrenme, böyle bir karmaşık duyguya kapılıyorum örümcek görünce. Nerde o çok bacaklı yaratıkları görsem hemen ezer, çiğner, öldürürüm, yok ederim. Yılandan, fareden, sinekten daha çok, örümcek türünden böceklerden tiksiniyorum.

Dün evimizde hiç paramız yoktu. Günlerden cuma... Az çok ama ille de para kazanmam gerekli ki, evcek çoluk çocuk cumartesiye, pazarı geçirebilelim. Pazartesi günü hafta başıdır, nasıl olsa bir yerden para bulabilirim. Benim için ilk ağızda para kaynağı da, hikâye yazmak... Cuma günü bir hikâye yazabilirim, hemen dergiye götürüp parasını alabilirdim.

Cuma sabahı nıkâye yazmak için masama oturdum. Hikâye konuları dosyalarımı açtım, dolu dolu üç dosya... Teker teker sayfaları çevirip, not ettiğim hikâye konularına baktım. Onca konu içinde hiçbirini gözüm tutmadı. Demek hiçbir kafa-fanda olgunlaşıp daha pismemiş... İçlerinde, beş on yıl önceden not ettiğim konular var, ama onları da yazacak durumda değilim. Belki de tatsız bir günüm... Ama hikâyeyi yazmak zorundayım, para almalyım... Kıvranıp duruyorum...

Şu hikâyeyi yazsam... Hayır, güzel değil... Bunu yazsam, 1-ih, onda da iş yok... Kıvranıp duruyorum. Bu kıvranmanın nasıl bir işkenceli çile olduğunu, geri kalmış bir ülkede kalemiyle yaşamını kazanmak zorunda olanlardan başkaları anlayamaz, bilemez... Hem de bu yazı, bir gazete yazısı, bir fıkra olmalı, bir hikâye olacak... Yani, yaratıcılık, yani ağır basan bir iş...

Sandalyenin üstünde o yana dönüyorum, bu yana dönüyorum...

Hiç söndürmeden birbirinin ateşinden ekime içtiğim sigaraların izmaritlerinden, önümdeki koca bakır yas dolmuş taşıyor. (Sigara tablası yerine kullandığım taktır bu.) Çay içiyorum...

Kapı çalınıyor... Duymazlar ki içerden kapı zillini... Tam bir hikâye vakaları ribivken, kapının zili dışıncemi bölüp parçaladı. Bir daha kapı zili çaldı. Niçin duymazlar zili... Üçüncü zil çalıştı kalktım ka-

pyı açtım. Komşunun çocuğu gelmiş, bişey istiyor...

Oturuyorum masama... Bak şimdide radyoda berbat bir alaturka şarkı var. Bitse, bir bitse şu şarkı... Hikâye üzerine yoğunlaştırdığım zihnimi dağıtmamak için yerimden kalkmak istemiyorum. Ama olma-yacak... Kalkıp radyoyu kapıyorum...

Bukez de içerden gürültüler geliyor, bir bağırıp çağırma... «Susun!» diye ben de onlara bağırırsam, darı-acaklar bana... Hepsini bana darı-labilir, ama ben onlara darılamam. Çünkü onlar haklıdır. Kendilerine göre haklı değil, gerçekten haklıdır.

Kapı çalınıyor yine... Sütçü gelmiş... Hikâye... Zil... Sucu aşağıdan bağırıyor: «Sucuuu!»

İçerdekilere sesleniyorum: «Sucu gelmiş...»

«Var, istemez... Yarın getirsin...» Kapıdan aşağıdaki sücuya sesleniyorum:

«Varmış, yarın getir sucu...»

Hikâye... Bugün yazmak zorundayım...

İçerden biri gelip bişey söylüyor. Ama nasıl bişey... Yazılamaz, söyle-nemez ki... O konuşmadan sonra, bir dinlenme evine gidip bir ay yat-malıyım ki, ancak dinlenip kendime gelebileyim... Ama ben bugün hikâ-yey yazmak, o hikâyenin de parası-nı almak zorundayım...

Ben de bişey söylüyordum. Benim

kendisine söz söylediğim darlıyor bana. Haydii... Belki haklıdır sözü me darılmaya... O darıldı mı, gidi-i, içerde cansıkıntısıyla oturabilir ya da gidip gezebilir. Ben oturup yaz-mak zorundayım... Ama başkasıur kalbini kırmışken ben hikâye ya-zamam ki... Bu bir başka iş...

Helâya gittim... Belki de hiç ge-reksizdi helâya gitmem, ama git-tim...

Banyo küvetinin dibinde bir küçü-cük örümcek. Kına kırmazısı ka-rınlı bir örümcek. O bildiğimiz du-varlara ağ ören türden değil, başka bir örümcek.

Bu küvette böcekler gördüğüm olur. Hemen bir tas su dökerim. böcek suyun akıntısına kapılıp kü-vetin deliğinden sürüklenip gider...

O gün küvette su dökmedim. Ö-rümcek, küvetin beyaz parlak du-varlarına tırmanıp kurtulmak için uğraşıyordu. Birazcık tırmanıyor, ayakları parlak fayansa tutunama-dığı için, düşüyor. Düştüğü yerden yine tırmanmaya başlıyor, yine dü-şüyor. Yine tırmanıyor, yine düşü-yor... İyi, düşün. Nasıl olsa örüm-cek burdan kurtulamayacak. Onun için de, su döküp delikten aşağı gitmesine razı olmuyorum. Ezrp öldürmüyorum da... Çünkü ölüm bile örümceğe kurtuluş olacak. Onu öldürüp, içine düştüğü ve bir daha hiç kurtulamayacağı beyaz zinda-nıdan kurtarmıyorum. Bırakıyo-rum küçücük örümceği bembeyaz hapısanesi içinde...

Masama oturuyorum... Hikâye konuları dosyalarını karıştırıp du-ruyorum...

Bunca yılın yazarıyım. Nasıl ol-sa, o eski, alışkanlığımla bir hikâye şişiriveririm. Ama eski bir yazai olmak, hikâye şişirmek için hiç de

elverişli değildir. Yeni bir yazarın böyle kolaylığı vardır. Eski yazar-lar bunu yapamazlar, çünkü herke-sin gözü üzerlerindedir. Offf... İyi bir hikâye yazmalıyım, yazmak zo-rundayım...

Bir yazar, beynini yiyen ve aile-sine de beynini yediren kişidir.

— Haydi yemege!

Öğle yemeği yiyoruz, daha ortada hikâye yok...

Yemekten sonra oturuyorum ma-sama. Şunu yazsam... En çok se-ver görünenler, ilkönce bırakılır bizi. «Artık eskisi gibi yazamıyorum» derler de, bir de kendilerinin bile bilincine varmadıkları gizli intikam alırlar. Örneğin, üsteliyerek benden hikâye isteyen derginin sahibi bile çok sevinecektir: «Nerde o eski hi-kâyeleri... Artık yazamıyor eskisi gibi» diyecektir çevresindekilere. Eski ölçüde yazsam bile yine be-ğenmemeye hazır, daha iyisini yazmak zorundayım...

Helâya gidiyorum. Neden gidiyo-rum? Hiç... Gidiyorum işte... Örüm-cek banyo küvetinde hâlâ... Kurtu-lamamış beyaz zindanından. Oh, kurtulmasın... Tırmanıyor, düşü-yor... Yine tırmanıyor... Nasıl olsa kurtulamıyacak bu beyaz çukur-dan, ne diye öldürüp de onu işken-cesinden kurtarayım?...

İnsanı türlü türlü tanımlamışlar. «İnsan, güzel hayvan» demişler. «Düşünüyorum, öyleyse varım» de-mişler. «İnsan, düşünen hayvandır» demişler. «İnsan, konuşan hayvan -hayvan-ı natık- demişler.» «İnsan, yaratıkların en olgunu -ekmel-i mahlukat- demişler.» Çok şey de-mişler insanlar insan için...

Bana göre insan, işkence eden hayvandır. İnsandan başka işken-ce eden yaratık yok çünkü... Ama bu tanım da tam değil. Doğrusu şöyle olmalı: «İnsan işkence eden, ve işkence çeken hayvandır.»

Örümceği işkencesi içinde bira-kıp, kendi işkenceme dönüyorum. Nerdeyse akşam olacak... Ne za-man hikâyeyi yazacağım ben? Be-ğendiğim, beğenir gibi olduğum hi-kâye notlarını seçiyorum. Onları ayırıp iskeletlerini kurtmaya çalışı-yorum. Kapı çalınıyor yine... İçer-den gürültüler geliyor... Dışarda birileri kavga ediyor...

Bir misafir geliyor, bir arkada-şım... «Hikâye... Oturup çay içiyo-ruz... Bir sürü lâf, lâf, lâf... Acaba yirmi lira borç verebilir miymişim? Demek o benden de sıkıntıda. Ve-riyorum...

Hikâye... Elektrik tahsildarı ge-lmiş... «Makbuzu bırakın, biz sonra parayı götürüp yatırırız.»

Zil... ses... hikâye... banyoda ör-ümcek...

— Haydi yemege!

Banyodaki muslukta ellerimi yı-karken örümceğe bakıyorum, hâlâ tırmanıyor, hâlâ düşüp yuvarlanı-yor, hâlâ tırmanıyor...

Akşam yemeği yiyoruz. Yemekten sonra... Ben de ne somurtkan, ne asik suratlı adamım yanı... Biraz gülsene, oynasana çocuklarla...

Yine üç misafir geliyor. Bir ara misafirleri bırakıp, banyoya gidi-yorum, örümceğe bakıyorum. Ö-rümcek didiniyor. Oooh, kurtulamı-yacak...

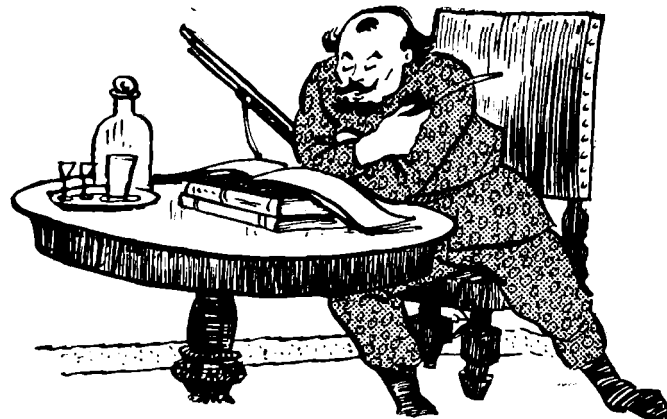
Misafirler gidiyor. Bizim evdeki-ler yatıyor. Şimdi bütün evlerdeki-ler yatmışlardır.

Banyo küvetinde örümcek, masa-da da ben...

Radyo yayını da bitti... Oooh, ses-sizlik. Şimdi iyi bir hikâye yazabi-lirim. Hikâye iskeletleri kuruyo-rum birçok... Kuruluşlarını beğenmi-yorum hiç birinin. Bunlar daha çe-kirdek, gelişmemişler ki... Başlıyo-rum yazmaya... Olmuyor. Onu bira-kıp başka birine geçiyorum.

Gece yazamam hikâyeyi, yarın, cu martesi sabah erkenden götürür. alırım parayı dergiden... Yoksa pa-zar günü parasızız...

Taraskonlu Tartaren

Bu mizah romanı, yalnız ünlü Fransız ed'öi Alphonse Dau-det'nin değil, dünya dillerinin benimseydiği bir şaheserdir. AKBABA bu mizah şaheserini, Bülent Şeren'in titiz fırçası ile resimledi.

Gelecek hafta, ilâveli YILBAŞI ayımızda, büyük bir zevk ile okumaya ve seyretmeye başlayacaksınız.

Uyku bastırıyor iyice. Kalkıp odanın içinde dolayıyorum. Yeniden yazmaya başlıyorum. Uykum açıl-sın diye banyoya gidip yüzümü so-guk suyla yıkıyorum. Örümcek kü-vette... Kurtulamıyor.

Masama geliyor. Bu hikâye hiç güldürücü değil ki... Benden o-kurlar, kendilerini güldürmemi istiyorlar. Derginin sahibi de bunun için para veriyor hikâyelerime...

Başım, kâğıdın üstüne eğiliyor. Birkaç kez başım vuruyor masaya... Saate bakıyorum: Üçbuçuk...

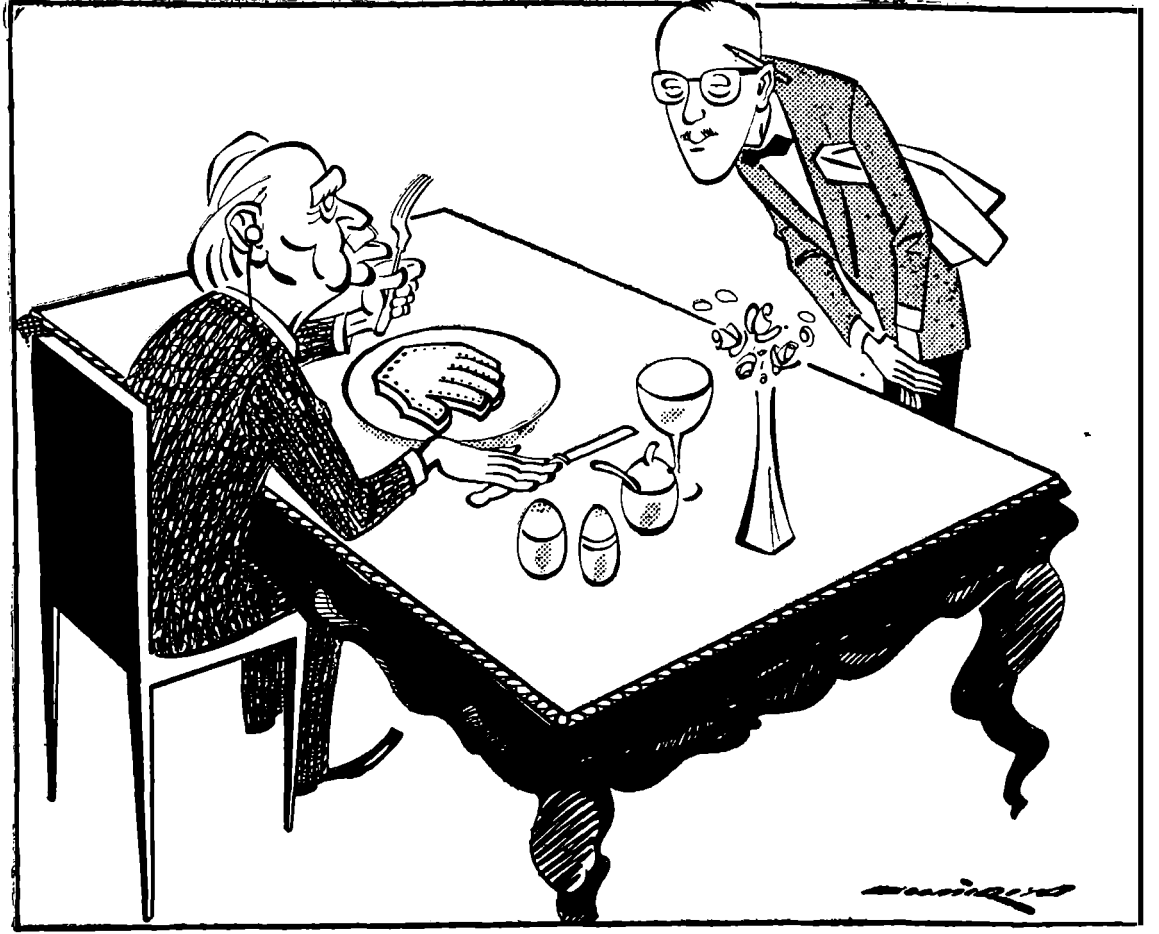
Bu uykulu kafayla yazamıyaca-ğım. En iyisi şimdi yatar uyurum, sabah erkenden kalkar, hemen ya-zarım hikâyeyi. Aşağıyukarı bitti gibi bişey... Hem de uykuda bile belki de daha gelişir hikâye... Ko-nuyu düşünerek yatarsam, uyurken kafamda gelişen hikâyeler olmuş-tur. Sabaha da bişey kalmadı, iki üç saat var güneşin doğmasına...

Yatacaktım. Daha önce banyoya girdim. Örümceğe baktım. Örüm-ceğe baktım ve banyodan da çıka-madım. Örümceğin küvetin duva-rına tırmanıp tırmanıp düşüşünü önce umursamadan seyrediyordum. Ama bu küçük yaratığın canını dişine takmış o korkunç çabası gittikçe ilgimi, dikkatimi çekmeye başladı. Uykum kaçtı, onu seyre başladım. Oturdum küvetin kena-rına...

Gövdesi iki boğumluydu, arkada-ki boğum daha büyükçe. Ön boğu-mu kına kırmızısı renginde, arka boğumu daha koyu, esmer kırmızı. Sekiz ayağı var, dördü sağ yanında, dördü sol yanında... O sekiz aya-ğını, sanki beyaz fayansa geçirmek istercesine çabayla atıyor, tırmanı-yor, tırmanıyor, tırma... sonra dü-şüyor... Küvetin dibinde birik-miş bir suyun içinde debeleniyor. Kurtuluyor sudan. Biraz sendele-dikten sonra durup dinleniyor azı-cık, güç topluyor, sonra yeniden başlıyor tırmanmaya... Tırmanıyor, tırmanıyor, tırma... düşüyor... Karınıstü düşüyor bukez. Sekiz a-yağı havada çırpınıyor boyuna... A-yağının birinin bir ucunu bir yere takıp doğruluyor gövdesinin üstün-de. Öylece duruyor. Artık kimilda-yacak hali yok belli... Yirmi saat-tenberi bu beyaz zindandan kurtul-mak için didişmekten iyice yorul-muş. Ölümünü bekliyor olmalı, ken-dini ölüme bırakmış... Hayır, ha-yır, yürüyor işte yine. Başlıyor tir-manmaya... Tırmanıyor, tırmanı-yor... Birden kayıp düşüyor...

Dikkat kesilmişim. Sanki uzun, derin bir uykudan yeni kalkmış gibi dincim... Odama gidip, «Britanni-ca» Ansiklopedisi ciltlerini karıştırıp «Örümcek» maddesini buluyo-rum. Ansiklopedinin o cildini alıp banyoya geliyorum. Örümcek tir-manıp tırmanıp düşüyor, düşüp dü-şüp tırmanıyor; ben de ansiklope-diden örümcek'i okuyorum.

Örümcek, içine düştüğü beyaz zindanın kurtuluşsuz duvarlarına hiç yenilmiyor, yenilmeyi kendine, örümcekliliğine, o sekiz ayağına hiç yediremiyor, yakıştıramıyor.

İnönü — Ben bunu yiyemeyeceğim!

Banyoda ben, iki kişi oldum, iki tane «ben...» Ben'lerden birisi, öbür ben'e «Sende hiç acıma yok mu, in-sanlık yok mu? Öldür de kurtul-sun şu zavallı örümcek...» diyor. Öbür ben de, ötekine «Kendisi kur-tulsun, kendi kendini kurtar-sın...» diyor.

Kendi kendimle çatışmadayım. Örümceği öldürüp kurtarmak isti-yorum. Ama onun ölüm kalım sa-vaşına öyle bir derin saygı duyuyo-rum ki, onu öldürmeye acıyorum, kıyamıyorum, elim varmıyor... Ya-şamak, bu sekiz ayaklı sizif'in hak-kı...

— Haydi sizif, kurtar kendini!.. Haydi!.. Yen şu zindanın beyaz duvarlarını!..

Kurtarmak istiyorsan, öyleyse al örümceği, çıkar bu küvetten, bırak düz bir yere zavallıyı... Özgürlüğü-ne kavuşsun... Hayır, ben kurtara-mam, çünkü tiksiniyorum, iğreni-yorum ondan...

En çok iğrendiğim yaratık olan örümceğe, şimdi bu can savaşı için-de büyük bir saygı duyuyorum. Say-gı duyduğum için kurtulmasını, iğ-rendiğim için de ölmesini istiyorum. Ama artık işkence çekmesini iste-miyorum: Ya ölsün, ya kurtarsın kendisini!..

Bir kurtulsa burdan bir kurtulsa, o zaman öldürürüm onu, ezerim, atarım delikten... Ama kurtulamı-yor ki öldüreyim.

Küvetin, bir dibi, dört de duvarı var. Üç duvarı dik, bir duvarı ol-dukça yatık, eğik...

Üç dik duvardan çıkamayınca örümcek yatık duvara yöneldi. Bu korkunç bişey, çok korkunç... Nasıl oldu da, niçin yatık duvara yöneldi? Bunda ne bilinc, ne de içgüdü var... İçgüdüylü çok aşan bir dav-ranış bu... Yatık duvarı nasıl seçe-bildi örümcek? Deneye deneye... Yir-mi saatten çok, zindanın üç dik duvarına tırmanmayı deneyip başa-ramadıktan sonra eğik duvara çık-maya çaballıyor. Tırmanıyor, tırma-nıyor... Hadi... Yarıyı geçti... Du-varda durup dinleniyor. Yine tir-manıyor. Düşecek gibi olunca, dik-lemesine değil de, yanlamasına tir-manmaya çalışıyor. Yaşa örümcek, yaşa; yaşamak senin hakkın ölmek... Çık bu duvarı, aş bu duvarı, sonra seni öldürecek.

Düşüyor... Bukez çok yazık oldu. Çünkü ta yukarıyadek tırmanmış-tı, bir iki adım sonra aşacaktı du-varı...

Dinlenip güç topluyor, yeniden saldırıyor duvara... Tırmanıyor, tir-

manıyor... Hadi be örümcek, hadi bel!.. Duruyor duvarda. Dinlenip ye-niden tırmanıyor. Hadi azıcık kal-dı... Hadi!

Çıkıyor örümcek, küvetin düzlü-ğüne ulaşıyor. Orda birazcık durup, hızlı hızlı koşuyor bir yerlere...

Ezeceğim onu. İğrenirim, tiksini-rim ondan da onun için öldüre-ceğim.

Hayır, hayır... Öldüremiyorum. Büyük bir saygım var işkence zin-danından kendini kurtarabilen ö-rümceğe... Yaşa örümcek, yaşa se-kiz ayaklı sizif, yaşamak senin hak-kın...

Çıkıyorum banyodan. «Günâgar-mış, sabah olmuş. Saat: altı...

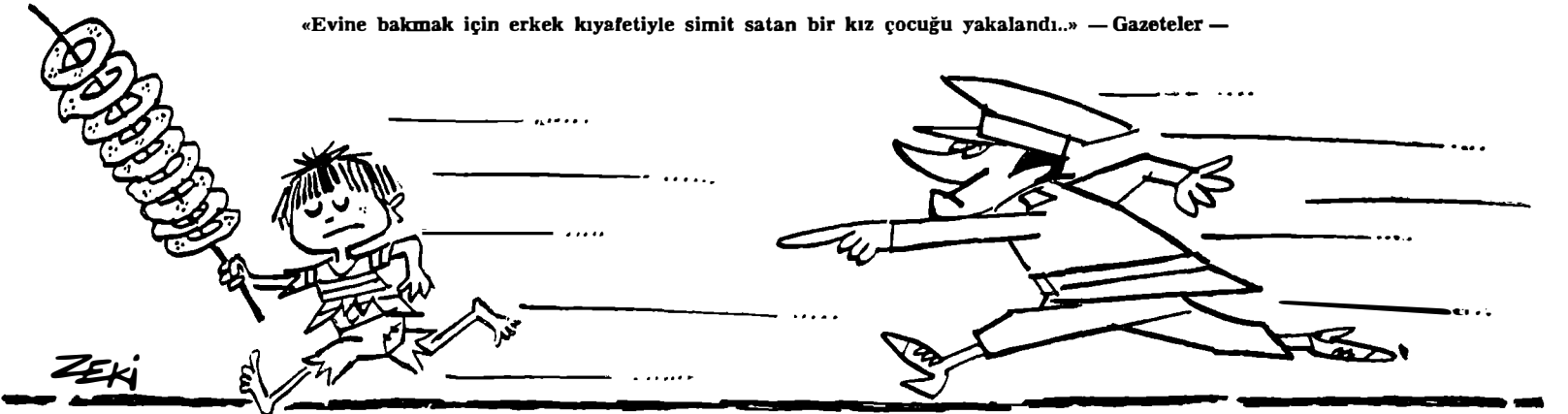
İkibuçuk saat örümceğin duvarla savaştığını, sonra da nasıl utku ka-zandığını seyretmişim.

Günaydın yeni doğan gün... Hal-kımı düşünlüyorum, duvara tırma-nan insanları...

Hiç uykum yok. Oturuyorum ma-samın başına, Sekiz Ayaklı Sizif'i yazıyorum, Bitiyor yazıma. Ama saat onüç olmuştur. Artık dergide kimse olmaz cumartesi günü, bu saatten sonra... Ne yapalım, bu pazarı ev-cek parasız geçireceğiz.

Aziz NESİN

«Evine bakmak için erkek kıyafetiyle simit satan bir kız çocuğu yakalandı.» — Gazeteler —

— Erkekse kaçma lan!..

Günün liderleri:

YOK canım ben o omuzlar da taşınanlardan, yayayalananlardan şaşşalananlardan bahsetmiyorum. Benim bahsettiklerim gerçekten insanların hayatına hâkım olanlar... Bu liderlerin kim olduklarını insan, Paris'te falan, bütün keyfiyle anlıyor. Biz de, anlamağa başladık «tabii bir rötar»la!

Paris'te meselâ, bu liderlerden biri Antonio'dur. İtalyan asıllı kuför Antonio! Dünyanın bütün meşhureleri, önünde baş eğerler, seve seve, Antonio'nun!

Bir tanesi meselâ, yakışıklı moda evi sahibi, Pierre Cardin'dir:

Bütün dünya meşhureleri önünde seve seve soyunur dökünürler. O da onların çıplaklıklarını kendi fikriyle örter!

Bir tanesi, aralarında kadını da vardır çünkü, Jeanne Piaubert'dir. Bir güzellik enstitüsünün sahibidir. İhtiyardır kendisi: Gençliğin önemini anlamıştır. Çirkindir kendisi; güzelliğin önemini anlamıştır. Genç genç kadınlar dünyanın dört bucağından gelir dizlerine kapaklanır «Bizl rüyalarımızdaki gibi yap» diye...

Gerçek liderler büyük rüya dağıtıcılarıdır. Gerçek liderler güven dağıtıcılarıdır üstelik. Ve bunlar tabii ki, büyük kozmatikçilerdir, büyük tarayıcılarıdır. Büyük kesici biçicilerdir. Başka kim olsun?... Kim başka güven ve rüya dağıtır ki?..

Söyleyin bana, iyi kesilmiş bir elbise mi kendinize güveninizi artırır, yoksa Süleyman Demirel'in, Osman Bölükbaşı'nın veya İsmet İnönü'nün vaaddan taşan söylevi mi?... Ben karışmıyorum, söyleyin!

İnsanın içinden neler geçer. Ve benim içimden bunlar geçiyordu, Ankara modasının kralı Nailin atölyesinde.

Nailin atölyesi:

Rahat koltuklar. Koltukların üzerinde kılıç kılıç bacaklı, köpük köpük saçlı, derli toplu çilesiz hanımlar. Orada burada, yıkılmamış hayaller gibi beyaz, yıkılmamış hayaller gibi şeffaf, yıkılmamış hayaller gibi pürüzsüz gelin duvakları... Kısa fakat yüklü karyerinde 35 inci gelinliğini hazırlıyormuş Nail... Acep ne oldu şu baskente hediye edilen otuzbeş duvaklı?..

Ufacık tefecik, bir Kore «muz-me»si gibi zarif, ekoseli bir genç hanım bizi kabul etmişti. Moda kralının prömyeriyim. Bir gazeteci arkadaşın da hanımı. Derken, kapkara gözlü, disiplinli bukleli, simsiyah saçlı gencecik bir adam belirdi, sempatik, gülümser, sesi sıcak, jestleri rahat. Oymuş moda kralı! Öyle olur kiral zaten, rahat olur, sevimli olur, oturduğu tepelerde kazağa oturmuş gibi olmaz ki kiral, gerçek kiral! Hey diğer sahalardaki kırıllar işittiniz mi?..

Hayatını anlatıyor. Ben rica ediyorum anlatmasını. Koltukların üzerindeki muntazam bacaklı, kabarık saçlı, derli toplu, çilesiz hanımlar «pür kulak» kesiliyorlar!

Kırşehirliymiş Nail. Babası-

nın çiftliği varmış orada. Tarsus lisesinde okutmak istemişler onu, sonra gayret göstermiyor diye, cezalandırmak istemişler, ve vermişler «dikişe.» Nail, cezasını o kadar sevmiş ki, bugüne kadar devam ettirmiş. Af maf diye öyle dünyayı velveleye vermemiş!

57 denberi:

57 denberli atölyesi var. O zaman daha moda kralı değilmiş. Öyle 5000, evet 5000, enflasyon bütçesi adedince güllü, gelin elbiseleri çıkmazmış bugün gibi, atölyesinden. İlk müşterilerinin arasında, eski İstanbul valisi, eski bakan, eski hoca, Mümtaz Tarhan'ın hanımı varmış. Sahi ne oldu şimdi Mümtaz Tarhan?

Gene ilk müşterilerinden biri de Özden Toker'miş. O zamanın iktidarının hanımları biliyorum, muhalefetlenirlerdi, Nail Özden Toker'e diyor diye... Nail bunu anlatmadı bana, fazla gönül adamıdır, sonra kiral! Kırıllar böyle komikliklerden bahsetmezler. Üzülme bre Nail, ohooo, ondan on sene mi, onbeş sene evvel mi ne, Nilüfer Gürsoy'u hastahaneye yatırdı diye,

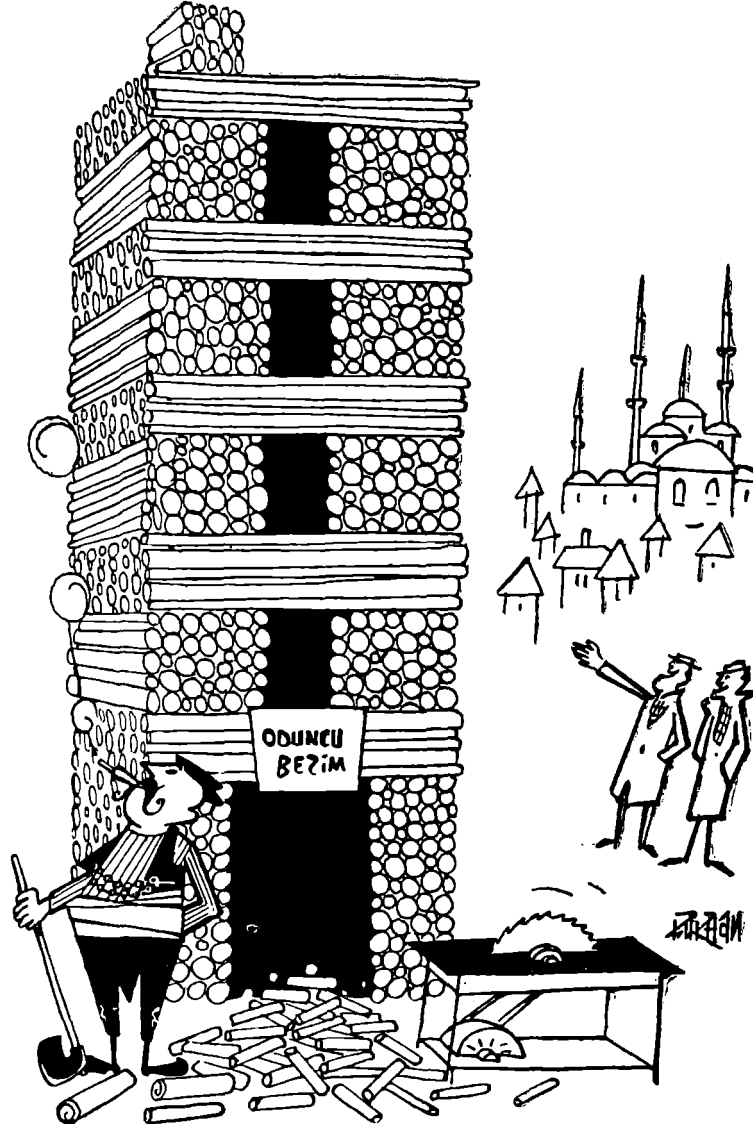
ünlü bir doktora gücenmişti zamanın iktidar hanımları. O doktor da bir kırıldı. O da sesini çıkarmamıştı amma dünyanın en sultanı flütursuzluğuyla bildiğini okumuştur. Anlamıyorum ki bu politikacıların, hele eşlerinin kafalarına neler tikanıyor ki, iktidar koltuğuna kaldelerini yerleştirir yerleştirmez? Herhalde bir «tikanıklık» oluyor, nedense «Havvalığa» uymuyor!

Bugün gene bütün parlamento-cuların eşleri, Nail'in elindeki makasa bağlı. Ah o makas benim elime geçse!.. Salonunda Bayan Sezal Okan'la, bayan Yurdakuleri gördüm. Onlar beni görmediler. Bir de Ankara Belediye Reisi, Sezal Erkutun hanımını...

Nail'e çaktırmadan randevu defterini karıştırdım. Sekiz paşa hanımının adı vardı içinde. Allah kolaylık versin!

Sorum:

Bilek gücüyle, istidatlarıyla, kırıllığa ulaşmışlar hep aynı özellikte insanlar: Sorum hissi var onlarda. Karşılarındakinden bir şey alırken, ona bir şey verme kaygusu var onlarda. İş namusu var onlarda. Ben bunuuu.

— Ooo, Besim ağa apartmanı dikmiş bile!

Zeki Müren'inde de gördüm. Ben bunu Nail'inde de gördüm!

Fonksiyonundan bahsediyor. Müsterilerinin çevrelerine göre, tarzlarına göre, imkânlarına göre çalıştığını söylüyor... Bunca suuru... Kimde görmek isterdim dersiniz?..

Şikâyetçi olduğu noktalar da var. Geçenlerde bir radyo konuşması yapmış. Manifaturacıların «sorumundan» bahsetmiş. Küsmüşler ona manifaturacılar. Sorumdan bahsedene tabii ki küsülür. N'apılır ya küsmekten başka?..

Hanımların snobizmine de tutuluyor. Kimi eski bir elbiseden bir Avrupa moda evi «grifi» söktüyor ve Nail'in kreasyonlarının astarına dikirmek istiyormuş. Hoş gör Nail kardeşim... Bu kadarı olacak kaba gösterişin!

Sonra «Bana öyle bir manto yap ki, dört sene bıkmadan giyeyim» diye cıvı cıvı diyor olmuş bazıları. Dört sene.. bir parlamento devresi!.. Yahu parlamento için bile onca tahammülümüz yok ta, «erken seçim erken seçim» diye bar bar bağırıyoruz... Amma ekonomik faktörler, ağır basıyor bazan. Ekonomik faktörleri de bir kiral gıcinden gücünden anlar!.. O faktörler işte insanı bir sezonluk şeye bir ömür tahammül ettiriyor!

«Ben kopyacı değilim, ben kendi modellerimi kendim yaratmıyorum» diyor moda kralı. İlâhi Nail, üniversite profesörlerinden örnek alsana! «Eserim» diyorlar, bir daha demiyorlar, oysa ki... Allah Allah, kopyacılığın ne si var ki?..

Koltukların üzerinde, biçimli bacaklı hanımlar, kabarık saçlarının kabarıkliklarını artık sabırsızlanmağa başlayan ellerle tanponlamağa başlamışlardı. Kral'ın kabulü bunca uzun sürmemeliydi...

Çıktım. Kafamda, «sorum, fonksiyon, kreasyon» gibi kelimeler vardı. Bu kelimeleri uzun zamandanberi ne bir yazar, ne bir bilgin, ne bir politikacı, ne bir yakını söylemişti bana... Bir moda kralı söylüyordu ateşle inançla...

Şimcik anlıyorum, kırılların neden kiral olduklarını!

Acıma:

Kemal Satır abimiz, valla zannedildiğinden sempatik, kendini kendine bıraktığında. Geçen gün ağlamaklı olmuşmuş. Gerçekten ağlamaklı. Dokunsalar ağıyacakmış amma kimse dokunmamış o sırada!

Efendim, bir eski muhalifi gelmiş, kendisinden bir yönetim kurulluğu üyeliği istemiş. Kemal Satır abimiz, oraya buraya telefonlar etmiş, günü gününe kıvıramamış işi... (Nasıl olsa kıvırırsın abicim!)

— «Zaaavallı adam, Avrupada tahsil eden oğluna rahat para gönderemiycek.. Zaaavallı adam!..» diye dünyalar kadar duyulanmış!

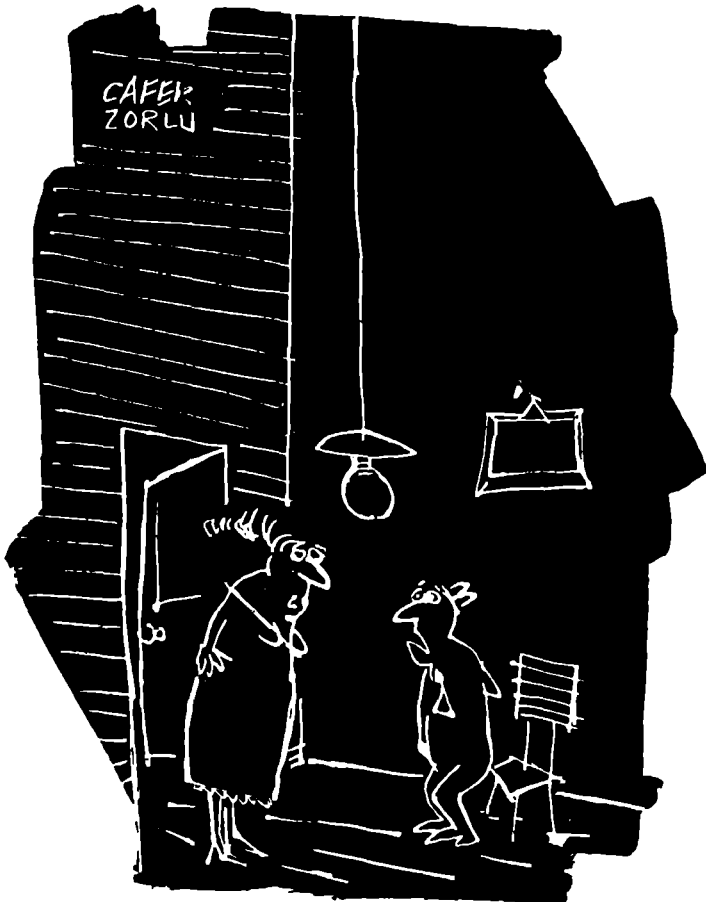
Vah zavallı adam, vah duyulu Kemal Beyabı... Kimbilir Avrupada değil, çocuğunu hiç okutamiyana nasıl üzülsün... gör sen!.. Onun için zaten o hiç okutamiyanlar sana baş vurmuyorlar, seni üzmemek için!

Nimet ARZİK

— Çok şükür Hüseyinciğim, çoluk, çocuk huzura kavuştuk!..

«Aşırı cereyanlara karşı kanun hazırlanıyor..» — Gazeteler —

— Bizim ceryanlar için de bir şey var mı acaba?..

aşk denimleri

EDEBİYAT

EDEBİYAT, ikiye ayrılır: Edebi-Yat! Birinci kısım «Edebi»le, ikinci kısım ise «Yatmak» mastarının emir sığıyla ügillidir.

Tabii çeşit çeşit yatmak vardır. Fakat edebî yatmak, gayri edebî yatmaktan daha az sakıncalıdır!..

Aşkın edebiyatı, edebiyatın aşkından daha yaygın ve daha baygın olduğundan yatak odasına yayılanlarla ilk nazarda bayılanlar, dünya literatürünün temelini teşkil etmiştir.

Bir bakıma, edebiyat aşkın salatası... aşk ise edebiyatın rokası, kırmızı turpu, kıvrıçğı, zeytinyağı, limonu... hattâ hattâ salata tabağıdır!.. Tabakları sık sık kalayladınız mı, salata yapmayı kolayladınız demektir. (Âfiyet olsun!..)

Edebiyatta Sanatlar:

Aşkkolojik bakımdan edebî sanatları inceleyecek olursak dünyanın en ince sanatlarının bu dalda toplandığını görürüz.

Tesbih:

Hac yolunda tesbih ne ise aşkta tesbih odur! Her ne kadar «Tesbihte hatâ olmaz» derlerse de sakın ha inanmayın! Tesbih-teki hatâların en büyüğü, çoğunlukla aşk yaşantısında göze çarpar. Örneğin, kuvaförden yeni çıkmış taze anneyi, kızına benzettiğiniz gün... sevgilinizin mantosuna benzeyen genç bir kadını sevgiliniz sandığınız dakika, hapı yuttunuz demektir!

Benzetme sanatı çağlara ve kişilere göre değişir. Eskiler, gül, bülbül, selvi, gonca vesair motifleri ne kadar ustalıkla işlemişlerse siz de bugünkü uzay çağında mâşukanızın yanaklarını, dudaklarını, gözlerini, kaşlarını, göğüslerini, atomik devre uygun şeylere benzetmek zorundasınız. Bu benzetmeyi biçimine uygun bir nitelikte yapmadığınız gün, sizi öyle bir benzetirler ki, dünyaya geldiğiniz altmış dokuz defa pişman olursunuz.

İstiare, mecaz, kapalı istiare, açık istiare sanatlarını da en az benzetme sanatı kadar ustaca kullanmanız lazımdır. Aksi halde sizin kullanamadıklarınızı başkaları daha rahatlıkla kullanmakta bir sakınca görmeyeceklerdir.

Kinaye:

Aşk romanının ilk forması, hattâ en baştaki sayfalar, «Kinaye»li sözlerle beslenir. Çevrenizdeki kalabalığa, dalganızı çaktırmamak ve ancak dikizlediğiniz objeyi etkilemek için kinaye bahsini iyice bellemeniz, kinayenize kinaye ile karşılık aldıktan sonra objenizi ellemeniz şayanı tavsiyedir. (Bu bahsi iyi okuyunuz.. gelecek hafta yazılı yoklama yapacağımı!)

Cinas:

Söylenişleri ve giyinişleri aynı, fakat kımlikleri ayrı olan flörtlerinizi aman ba birbirine karıştırmayınız!

Örneğin, yedi numaralı sevgi-

linizin adı: Aysel, tipi kumral, uzun boylu, elâ gözlü. Giyiniş, genellikle gece mâvisi, lâcivert renkleri arasında değişiyor. Sesi, biraz romantik, biraz duygulu, biraz çapkınca... İşte bu niteliklerin tümüne birden sahip olan bir başka Ayseli kendi Ayselimize benzettığınız gün, «Cinas» sanatından sıfır alırsınız. Sıfır almakla da yetinmez, sıfırta kalırsınız sonunda... Oysa ki ben, tümünüzün sınıflarınızı geçmenizi, haşarılık ve başarı-lık derecenizin geçim indeksinden daha yüksek olmasını diliyorum.

Genel Bilgiler:

Her kadın edebî örneklerden birine benzer. Bir makale kadar kuru, mizahi bir hikâye kadar nükteli, yüz tefrikalık romanlar kadar bıkırtıcı olanlar da vardır, şiir kadar büyüklü olanlar da...

Şiir türüne giren kadınlar ayrıca birçok dallara ayrılır:

«Mısraî berceste» olacak kadar nâdide özelliklere sahip bulunanlar.. Halk tarzı koşmaların samimiyetini ve havasını verecek kadar sâde ve cıvı cıvı kenar mahalle güzelleri.. Giyinişinden yatak odasındaki pancurlara kadar her hâliyle ve her şeyyle Osmanlı devrinin tılsımlı havasını taşıyan kırkbeşlik hamfendiler!.. (Bu tip kadınlar bâzan Nedim'in mısralara kadar şüh, bâzan da Edebiyat-ı Cedide'nin şiir yapısı kadar Avrupalıdır!)

Hececilerin klâsik şiir biçimine benzeyen âhenkil ve çok renkli olanlar da vardır; vezni ve kafiyesi bozuk olduğu için yarı yolda kalanlar da... Bazıları modern şiir kadar çok yönlü, bazıları son kuşağın bel kuşağına asorti olsun diye anlamsızdır!

Mektup türü eskisi kadar önemli değildir artık. Sayfalar dolusu «Edebi-Yat!» salatası yapmaktan, zarflar dolusu yanmak ve tutuşmak mastarlarını kullanmaktansa kadife bir kutu içine yerleştirilmiş elmas bir göğüs iğnesini, ya da 1000.— TL.lık bir çekli postalamak daha etkili sonuçlar sağlamaktadır.

Hitâbet türü ise hâlâ eski değerini aynen muhafaza etmektedir. Tavlama ve avlama konusunda en büyük görev dile düşmektedir. Hitâbet sanatında usta olan kişiler bin dereden su getirip, ve allem edip, kalem edip karşısındaki dişiyi en zayıf noktalarından yakalamak imkânını bulurlar.

Metin Dışı Çalışmalar:

1 — Son sevgilinizin hangi edebî türe girdiğini, «Edebi-Yat!» bakımından ne durumda olduğunu dikkatle inceleyiniz!

2 — Oturum - Yatırım - Bitirim kelimeleri arasındaki kafiye bağlantısının anlamlarını açıklayınız.

3 — Redifli kafiyesi olan bir körpe şiirle kasde tarzındaki bir kırkbeşlik arasındaki ayrıntıları belirtiniz.

Şemsi BELLİ

Bubuki Şala

Adnan Veli

İ AZİLET Han'ının birinci katında, en dipteki odanın yarı aralık kapısı önünde durdular. Aziz, kapının üstüne raptiye ile ilâştirilmiş kartonu okumaya çalıştı:

— «Yaban-İş Yazıhanesi».. Yabancı memleketlere gidecek işçilere iş bulunur..

Sonra arkadaşını kolundan çekti:

— Tamam... Bulduk Hasan, dedi. Aradığımız yer, tastamam bura..

Öteki de başını salladı:

— Eyi öyleyse.. Varıp girelim içeri..

Önden Aziz girdi. Sağ taraftaki odada, telefonlu bir yazı masası vardı. Ayakta, ellerini pantolonunun ceplerine sokmuş bir adam, pencereden sokağa bakıyordu. Sol taraftaki odadan da bir yazı makinesinin tıkırtıları geliyordu.

Ayak sesini duyunca, pencereden bakan adam geriye döndü. Ellerini cebinden çıkarıp:

— Buyurun efendim, buyurun kardeşim, dedi.

Hasan'ın daha sıkılgan bir hali vardı. Aziz, kasketini çıkarıp eline aldı:

— Selâmünaleyküm beyim, dedi.

— Aleyküm selâm.. Buyurun.. Bir arzunuz mu var?..

— Var ya..

— Buyurun.. Emredin..

— Sizin burdan, haricte çalışmaya adam yollayorlarmış, deyi duyduk.

— Evet.. Yolluyoruz..

— Bunun ne mâmelesi varisa, onu konuşmaya geldik. Nasıl olacak bu iş?..

— Hele şöyle oturun bakalım. Bey kardeşim, siz de şu iskemleye oturun. Burası yabancı yer değil.. Biz, sizlere hizmet etmekten ancak şeref duyarız. Oturun..

— Eksik olma hemşerim, sağıl..

Fasan'la Aziz, birer iskemleye iğreti ilâştılar. Yazıhanenin müdürü Necati Fırıldakoğlu, cebinden bir Yeniharman paketi çıkarıp misafirlerine uzattı:

— Hele yakın birer sigara da, keyifli keyifli konuşalım..

Hasan içmiyordu. Aziz bir tane aldı. Müdür hemen kibrite davrandı:

— Siz, haric memlekete gidip de çalışmak istiyorsunuz, değil mi?..

— He ye..

— Tamam.. Bu iş bizim işimizdir zaten.. Şimdiye kadar biz, tam 7,400 işçi yolladık dışarı memleketlere.. Hepsi de memnun.. Hepsi de para sahibi oldu..

— İşallah biz de giderik..

— Siz, ne tarafa gitmek istiyorsunuz kardeşim?..

— Afrika didikleri bi memleket varmış. Orayı biliyon mu sen?..

— Afrika'yı mı?..

— He..

— Biliyorum helbet.. Afrika'da

benim 1700 işçim çalışıyor. Siz, esas ne iş yapmak istiyorsunuz?.. Yaniya, ne işlerinde çalışmak istiyorsunuz?..

— Her bi iş olur. Leçberlik olsun, inşaat işi olsun, getir götür işi olsun, hepsini yaparık..

— Peki, anladım.. Yalnız, siz ne sebeple Afrika'yı istiyorsunuz?..

— Orada Tulumba diyerekten bi adam varmış.. Onun memleketine gidelim didik..

— Tulumba mı?..

— Tulumba, ya..

— Yahu, bu sakın, Lumumba olmasın..

— Hah, tamam.. Şincik buldun doğrusunu..

— Demek siz Kongo'yu söylüyorsunuz?..

— Gongo, Gongo..

— O Lumumba denen adam öldü zaten.. Şimdi onun memleketinde başkaları var..

— Olsun.. Bize göre bi şey yok..

— İyi ama kardeşim, bu Kongo'yu sizin aklınıza kim koyduy-

— Tam sana minasip, Aziz!..

— Oğlum, seni beni var mı?..

Hepimizin istifadesine bu iş...

— Öyle de, senin düşkünlüğün ziyadedir o işte.. O sebebe gonusuyom..

Müdür onun lâfını yarıda kestti..

— Oranın kadınları buranınkilere benzemez haaa!.. Bir haftada elden ayaktan kesiliverirsin..

— İşin o yanı, bana alt..

— Sen bilirsin kardeşim, benden söylemesi..

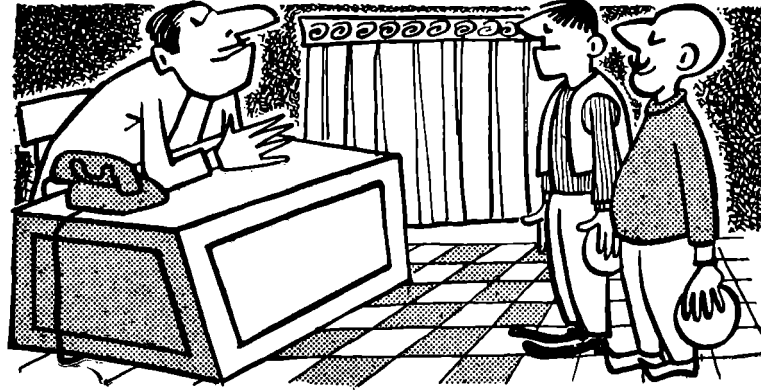
— Yalnız ki bi şey sorcem sana.. O memleketin Edalet Partisi var mı ki?..

— Ne yapacaksın Adalet Partisini?..

— Hani meselâ diyerekten soruyom.. Cıbılâh kadınların sebebiynen başımıza bi iş gelecek olsa, kime derdimizi ağnatırız?..

— O işi yapanlar Adalet'e mi anlatıyorlar?..

— Helbette.. Geçen, gazatada okumadın mı?.. Angara'da bizim meppuslardan bi teki, pulis met-

sa yanlış koymuş. Ora ahalisinin çoğu yamyam.. Yaniya insan etli yiyorlar. Geçende gazete yazıyordu. Bir tane Belçikalıyı öldürmüşler de, kimi böbreğini yemiş, kimi dilini yemiş, kimi beynini yemiş.

— Durup dururken de bir adamı yirler mi ki?.. Helbet bi mazarratlık yapmıştı ki, onlar da yemişler.

— Yooo, öyle değil. Beyaz adamı bulunca hiç kaçırmıyorlar..

Bu sefer, boynu bükük Hasan lâfa karıştı:

— Vallaha hemşerim, ben sana bi şey diyem mi?.. Oraya varınca insanın beynini, bebreğini yirler deyorsun. Emmme köyde galsak, köydeki Sülûman Ağa da bizim ciğerimizi yeyor.

— Orasını bilemem.. Ama madem istiyorsunuz, tabii bir kolaylık düşüneceğiz. Orası zaten çok sıcak memleket.. Kadını, erkeği sokaklarda çırlıçıplak doluştur.

Aziz tasdikledi:

— Öyleymiş.. Kadınlar, heç örtü nedir bilmezler mi?..

— Örtü mörtü arama..

— Sırf cıbılâh mı?..

— Çıplak ya..

Hasan, gıdıklanmış gibi gülmiye başladı:

tebinin talebesine elyinen okşama yaptıydı da, iş büyümedi miydi?.. Edalet sahip çıkmasa, adam temelli hapi yutmuşudu.. Köyde İmam Talip efendi, bi sefer, çocuğu olmiyan gocalı bi kadının garnına yazı yazıp da, çocuk doğutturacağı zaman candırma cürümeşut yaptı da, İlçe Başkanı gene gurtardı müslüman adamcağızı.. Yani ki bi rüşvet işi olsun, bi ticaret işi olsun, İlçe Başkanına varıp da, bi sefer ayağını öptük müydü, işin yolunu bulur o.. Neden dersen, particilik ilerlemişti bizim Edalet'in içinde.. Herkeş birbirini gollar. O sebebe Gongo'da da Edalet Partisi var mı deyî sorudumudu.

— Oraya gidince öğrenirsiniz.. Ben zaten sizi, Kongo'daki altın madenlerine işçi yazdıracağım. Orada çalışırsınız. Altın çıkarırsınız..

Aziz'in birdenbire bakışları değişti. Keyfinden ağızı kulaklarına vardı. Duyduklarına inanamaz bir hali vardı.

— Ne didin?.. Altın madeni mi didin?..

— Elbette altın madeni ya..

Kendi kendine mırıldandı:

— Hey Yârappım.. Sen ne Böyük Allahsın böyle..

Sonra Hasan'a döndü:

— Bak görüyön mu gısmetimi?.. dedi. Sen, bunca zaman cedelleştin bi ilçe başkanı olmiya.. Boşunaymış.. Şimdi tam madenin içerisine giriyön..

— Eh, o da o dimiye gelir.. Ha 65 seçimden sonra ilçe başkanı olmuşun, ha Gongo'daki altın madenine girmişin.. Farkitmez.. Yalnız ki biri burda, biri dünyanın öbürucunda..

— Oğlum, ne dirdirlanıyon?.. Cenâbı Allah muradını viriyor ya senin.. İster haricte olsun, ister memlekette olsun. Nasıl olsa, madenin içine giriyön..

— Eh, ona da şükür..

Yazıhane müdürü onun sözünü yarıda kesti:

— Siz, her işi bana bırakın bey kardeşim, dedi. Yazması, çizmesi, mektuplaşması, sizin muamelenizi yapması, pasaportlarınızı çıkarması, sonra da uğurlaması, hep bize aitt.. Yalnız bu işe ne verebileceğinizi öğrenelim de, ona göre başlıyalım.

— Sen ne istiyön?..

— Tekmil masraflar bize aitt olmak şartıyla, adam başına bin lira alıyoruz.

— Biraz ziyade istedin hemşerim..

— Ziyadesi var mı be kardeşim?.. Beni biri altın madenine yerleştirecek olsa, vallahi seve seve beşbin kâğıt veririm.

— Sen ikisini binbeş yüzünen yap..

— İki kişi 1800 lira olur son fiyat.. Yalnız beşyüzünü peşin alırım.

Aziz'le Hasan birbirlerinin yüzlerine baktılar. Sevinçli oldukları için fazla bir şey söylemiyorlardı. Hasan elini cebine attı. Bir miktar para çıkarıp saymadan Aziz'e verdi. Aziz de kendi cebinden kattıklarıyla beraber hepsini bir tomar yapıp müdürü uzattı:

— Şincik dört yüz virelim de, kusuru için bi kolaylık düşünlürük gayrı, dedi.

Müdür fazla naz etmedi. Açık kapıdan karşıki odaya seslendi:

— Ayten Hanım!.. Yazı makinesini al da buraya gel.. Afrika'ya mektup yazacağız.

Hizmetçi kılıkli, saçları ondüllü, 25 yaşlarında bir kadın kucağında makine, kırtı kırtı odadan içeri girdi. Makineyi masanın üstüne bıraktı.

— Tak kâğıdını kızım.. Üç kopye olacak..

Kadın, makineye kâğıdı taktı. Kendisi de bir iskemle çekip oturdu. Yeni müşterileri kolayca kafese koymuş olmanın verdiği sevinci, onlara katiyen belli etmiyen müdür, Afrika mektubunu, altın madeni adaylarının yanında yazdırma başladı:

«Alahiki Luluha!..

Maşahaba kıtalamama çurahi hataluba Hasan ha Aziz, Turkomala paramuka bibila mitahu-kaba şala.. Mi şala, heka şala, huti şala, bubuki şala.. İlh.....»

Adnan VELİ

Ölme

Kafamız şişti cazın tokmağından
Suzinâk faslı için şimdi incesaz
Biraz uzak konalım siyaset men
El idrâksız değil ki davul, z
«Ölme eşeğim ölme bekle b

Yaşayış; hiç m
Gençlik bir çil
Mânasız sorula
Eşten, dost
«Ölme eşeğ

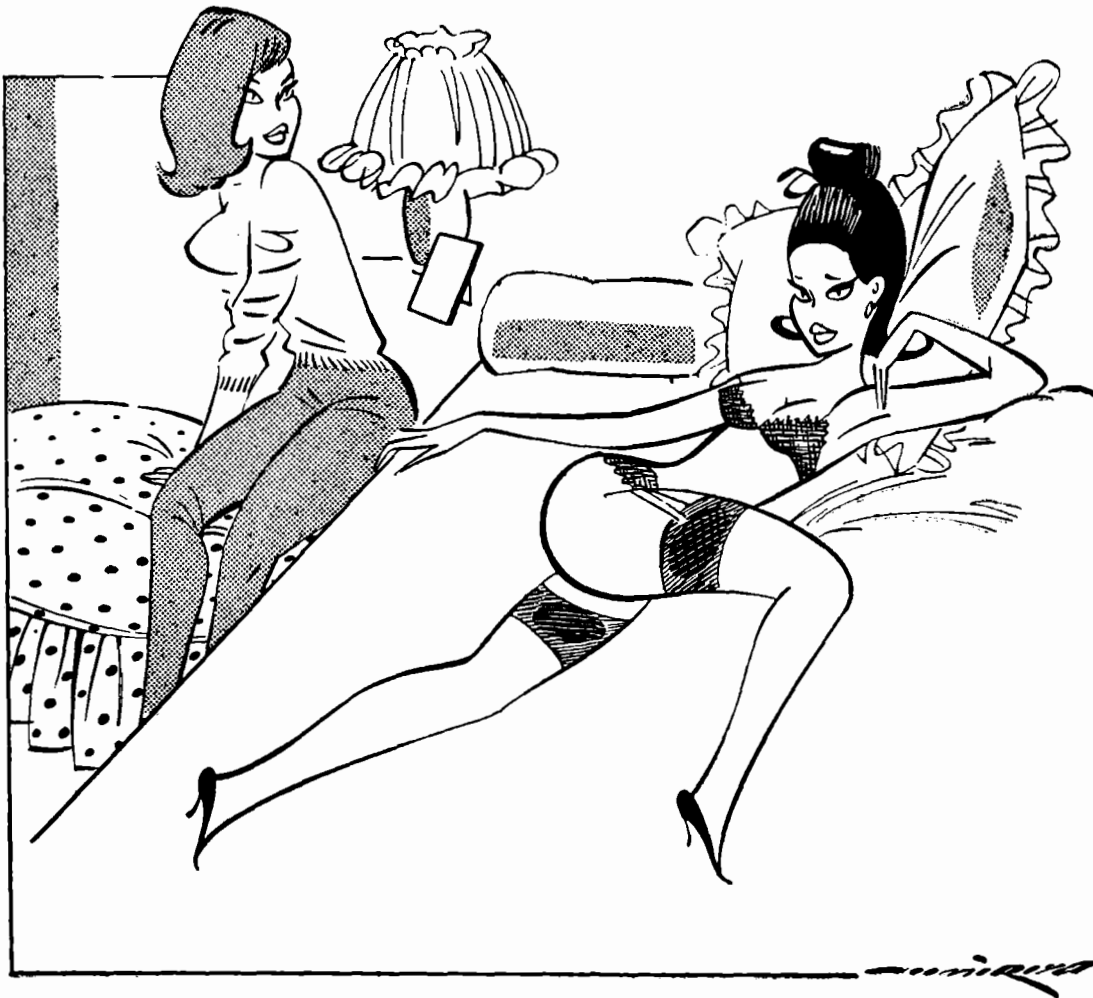
Gök yüzünden bekleriz bir serin
Bahtımız başımlardan daha sert
Nedir her taraftaki sonu gelmez
Kimisi reform bekler, kimi c
«Ölme eşeğim ölme biraz dır

Cümlelerin mak
Bu zamanda ki
«Oğlan yaylı, k
Şart mıdır
«Sen yine t

Atalar işlerinde hatır gözetlemiş
Biri kâfi gelmemiş, kârıyı dörtl
Başarının sırrını şöyle özetlemiş
Tavuk göndermeli ki yerine
«Ölme eşeğim ölme dişini sık

Sandıklara rey
Seçmen bu düz
Hiç kimse belâ
Sonrakı ön
«Ölme eşeğ

«KUTLU» yine değişti birden ses
Politika yapmaya başladın enikör
Bu bir yılan masalı, ne başı var,
Ortaya peş peşine acemi pal
«Sana yonca biçirim ölme e;

- Üzülme şekerim, üzülme... Giderse gitsin.. Yarın on tanesi gelir!
- Doğru.. Doğru ama bu gece ne yapacağım ben?..

Yirmi yaş

Mahkemede bir adam metresini öldürmekle itham ediliyordu.
— Metresinizi, dedi hâkim gözlüklerini düzeltirken, bir tepenin arkasına sürüklemiş, sonra da on bıçak darbesiyle öldürmüştünüz!
— Onu seviyordum!
— Öldüğüne kanaat getirdikten sonra ipile bağlamışsınız!
— Onu seviyordum hâkim bey!
— Sonra bir sepete koymuşsunuz!
— Onu seviyordum!
— Sepeti denize atmışsınız!
— Ne yapayım hâkim bey onu çok seviyordum!
Duruşmaya ara verildi, jüri üyeleri kararı tartışmak üzere odalarına çekildiler. Bir müddet sonra duruşma başladı.
Hâkim:
— Yirmi sene ağır hapse mahkûm edildiniz dedi, söyleyecek bir şeyiniz var mı?
— İnsan sevince zaten hep yirmi yaşındadır!..

Ne ilgisi var?

Sol koluna inme inmiş olan kocasını hastanede ziyaret eden karısı:
— Bak, der, rakı seni ne hale koydu, sol kolun hiç oynamıyor..
Adam, dudak büktü:
— Amma yaptın ha!.. Bunun rakı ile ne ilgisi var, ben kadehi sağ elimle tutardım!

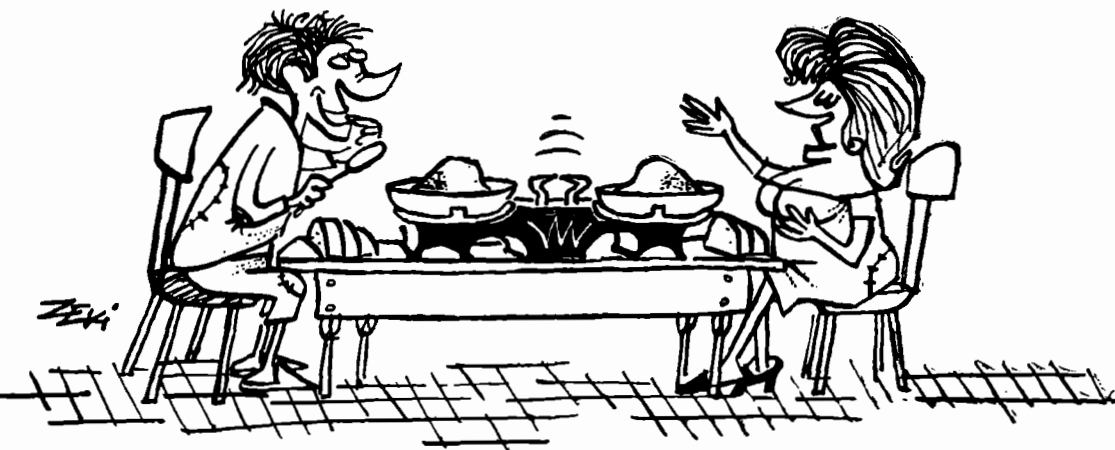
Aradaki fark

Tanınmış sahne artistlerimizden biri bundan sekiz sene evvel güzel bir dansözle evlenmişti. Bir gün çoktanberi görmediği bir akrabası ile karşılaştı, lâf arasında sordu:
— Karın nasıl, hâlâ güzel mi?..
Tanınmış artist gülümsedi:
— Bildiğin gibi.. Yalnız eskiden aynanın karşısında bir saat dururdu, şimdi ise üç saat!..

Marifet

Küçük yaramaz bisiklete binmeyi çabucak öğrenir ve kendi kendine bazı cesaaretili hareketler yapmağa girişir, bir seferinde annesinin önünden geçerken:
— Anne bak, diye bağırır, ellerim yok..
Başka bir sefer:
— Anne bak, ayaklarım yok..
Üçüncü turda da şöyle inler:
— Anne bak, dışlerim yok!..

Sosyal adalet:

— Tamam, başlayabilirsin şekerim!

— Vay utanmaz vay! Bu

Be Bekle

inden,
in.
inden.

az gelsin;
yaz gelsin!»

ız bir uzun koşu demek.
mek, yaşlılık turşu demek.
am cevap «Hapşu!» demek.
hediye, çevreden piyaz gelsin,
ilme biraz bekle bekle yaz gelsin!»

serpinti.
ia pinti.
lnti?
robaz gelsin,
vaz gelsin!»

bir, ama rivayet ayrı,
nün kimseye yoktur hayrı.
ıylı dayanamam ben gayrı
hametten mutlaka maraz gelsin?
ümüil et bekle bekle yaz gelsin!»

ır.

kaz gelsin,
gelsin!»

ak fal mıydı, kumar mıydı?
M bilse göz yumar mıydı?
ıydl, hiç kimse umar mıydı?
ıden daha da kurnaz gelsin?
ilme biraz sabret yaz gelsin!»

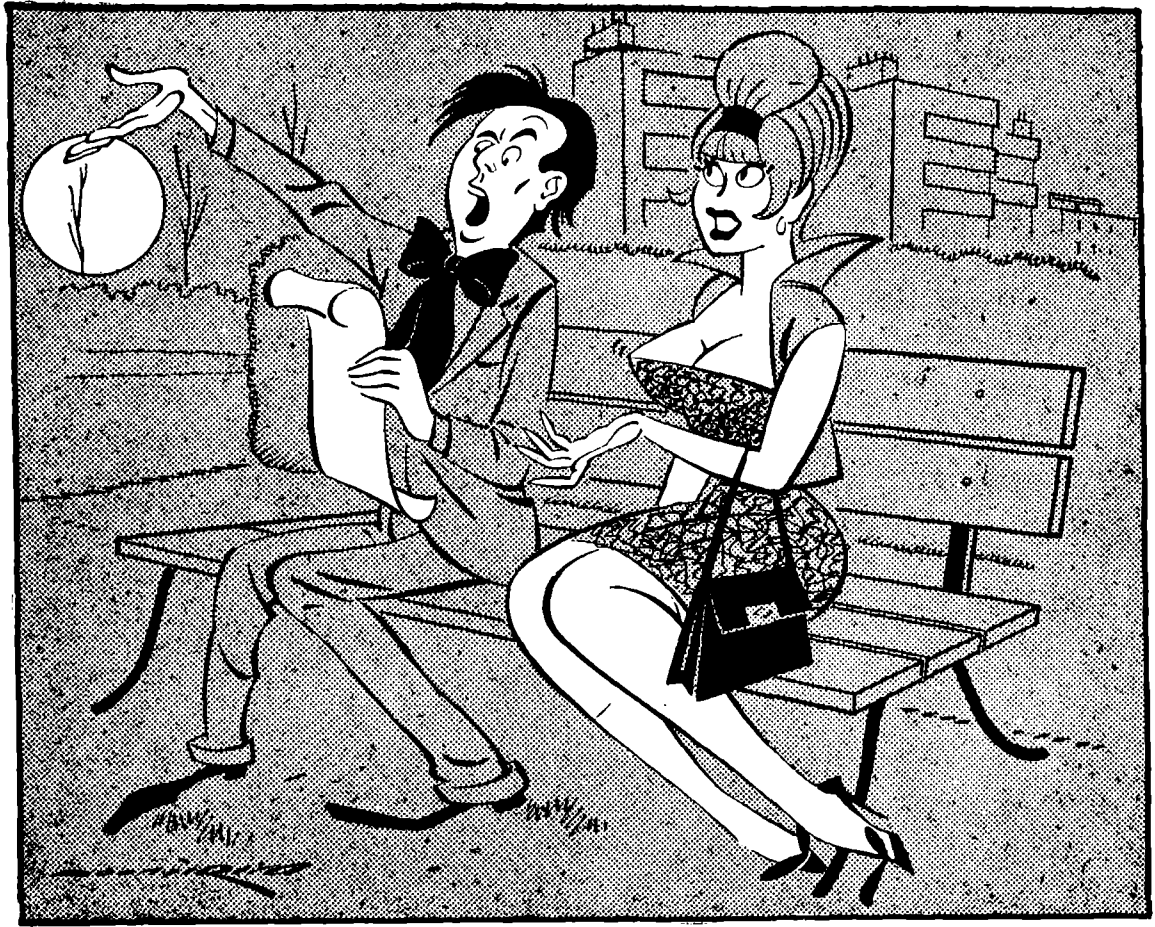
tonu.

sonu.
alsın;
yaz gelsin!..»

Salâhattin KUTLU

ğmurda kariya sulaniyor!

Şair — Uzayda uçuyorum... Yıldızlar arasında!..

Kız — Peki ama sevgilim, sen ne zaman yere inip beni otomobilde uçuracaksın?

Hatır

Arabasıyla Ankara'dan İstanbul'a geliyordu, yolda yaşlı bir köylüye rastgeldi. Ona acıyarak yanına aldı. Bir hayli yol katettikten sonra köylüye sordu:

— Nereye gidecektin babalık?
— Ankara'ya...

Adam kızar gibi oldu:

— Peki yanıma niye bindin öyle ise?

Köylü saflıkla cevap verdi:

— Hatırınız kırılmasın diye evlât..

İnsaf

Kadın kocasına çıkarır:

— Her yerde benim yemek pişirmeyi bilmediğini söylüyor-sun. Nereden çıkardın bunu?.. Bütün gün hep hazır konserve yemekleri yemiyor muyuz?.. İn-saf!

Geçmiş olsun

B. O. arkadaşını görünce:

— Geçmiş olsun yahu! dedi. Dün akşam sizin eve hırsız girmiş öyle mi?!

— Evet!

— Ne zaman?

— Saat on birdel..

— E. ne oldu?

— Ben daha eve dönmemiştım. Herif kapıyı açmış, bizim bayan da beni zannedip adamcağıza bir çullanmış.

— Sonra?

— Sonrası, zavallı bir temiz dayak yedikten sonra hırsız oldu-ğunu anlatmış ama iş işten geçmiş.

— Öyle ise bir kere daha geçmiş olsun dostum!

Tezgâhtarlık sanatı

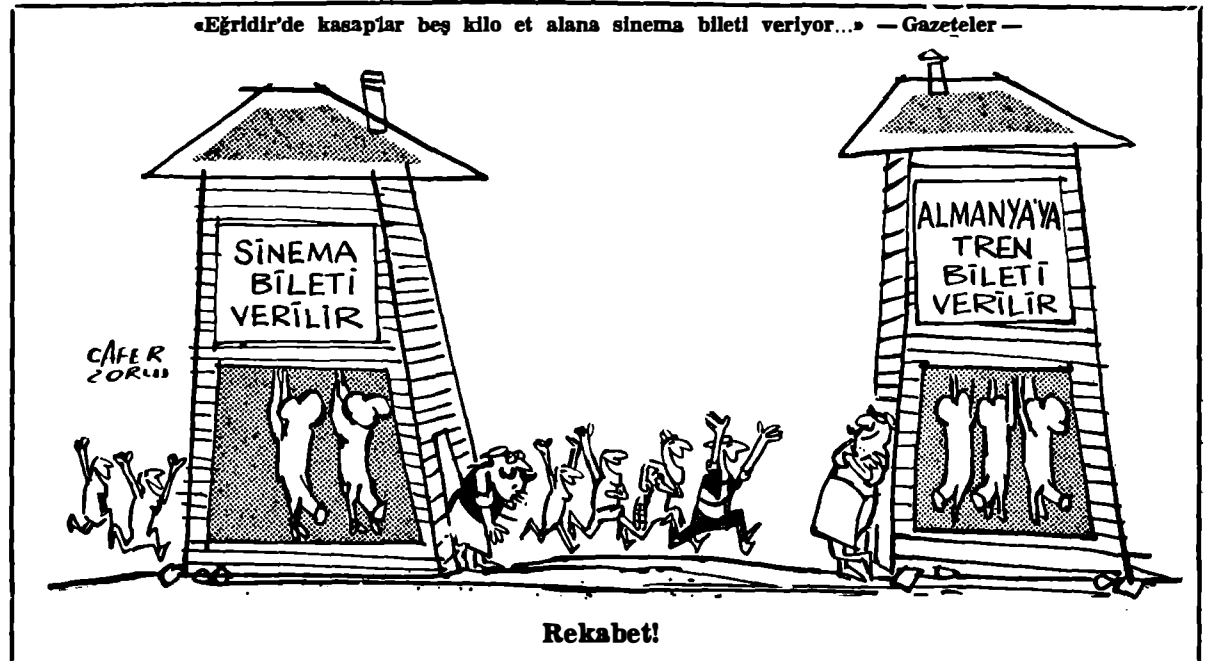
Kadın, girdiği kundura mağazasında birçok iskarpinleri giyip çıkardığı halde, hiçbirisi ayağına uygun gelmemişti. Nihayet tezgâh-tar dayanamadı: :

— Madam, dedi, istediğiniz gibi ayakkabı bulamazsınız, çünkü bir ayağınız ötekinden büyük..

Kadın bir şey satın almadan asık suratla dükkândan çıktı. Baş-ka bir kundura mağazasına girdi. Orada da istediğini bulamamıştı. Buradaki tezgâhtar daha nazikti: :

— Madam, dedi, sizin bir ayağınız öbüründen daha küçük. Kadın iki çift iskarpin satın alarak mağazadan ayrıldı.

«Eğridir'de kasaplar beş kilo et alana sinema bileti veriyor...» — Gazeteler —

Rekabet!

AKBABA gelecek sayısında heyecan, hareket, nükte dolu yeni
bir RESİMLİ ROMANA başlıyor :

ZEHIR HAFIYE CASUSLARA KARŞI

Başından sonuna kadar heyecanla okuyacağınız bu resimli
romanda, casusların en son teknik buluşlarla nasıl çalıştığını,
Zehir Hafiye'nin tehlikeden tehlikeye atılarak bütün bunlara
nasıl karşı koyduğunu göreceksiniz.

İŞTE YENİ RESİMLİ ROMANIMIZIN BAŞ KAHRAMANLARI

Zehir Hafiye:

Dünyadaki bütün detektiflerin en ordinaryüsti olan ZEHİR HAFIYE'yi, keskin bakışlarına, kartal gagası burnuna, sert çenesine aldanarak kaba bir insan zannetmeyiniz sakın... Ancak kanun dışı hareket edenlere karşı ZEHİR gibi davranan bu kahraman, aslında son derece duygulu, ince ruhlu, bazan şakacı, fakat tam mânasıyla kibar, hassas gerçek bir centilmandir.

Müspet ilim namına yer yüzünde ne varsa etüd ettiği gibi, insan psikolojisi ilminin de (özellikle kadın psikolojisi kısmının) yüksek bilgi seviyesine erişmeyi ihmal etmemiştir.

Mesleki özelliğine gelince, yorulmak kelimesinin lügat mânasını bile bilmez. Robot gibidir. Durmadan, dinlenmeden çalışır, koşar, didirir. Sezgisel, her şeyi arayıp, bulması, radar'a benzer. Elektronik beyin gibi, en zor meseleleri çözer. Her yere en kısa zamanda yetişip işini becermesi, onun çağımızdaki füzelerin kaabiliyetine sahip olduğunu gösterir.

Uzun sözün kısası: Panzehiri olmayan zehirler gibi bir ZEHİR HAFIYE'dir bu aslan!

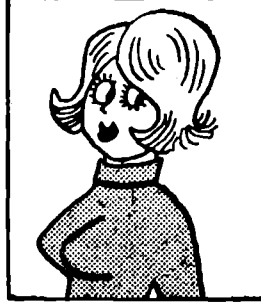

Şakir Papeloğlu:

Tarih-i kadimin asırlanmış, nasırlanmış ve de kaşarlanmış PAPELOĞLU stülâlesinden gelen bu Şakir kulu, Papeloğlu fabrikalarının yegâne sahibi olup, memleketin gelişini, geçmişini etkileyecek bütüm iş sahalarında da YATIRIM ve BATIRIM faaliyetleri göstermekte ve fevkalâde keskin göz ve parlak sözlerle sahip bulunmaktadır. Barut kokusundan ve süngü dürtmesinden müteessir olmayan burnunu çeşitli askerî sırlara ve plânlara sık sık sokması yüzünden, peşindeki casusların sayısı son günlerde bir komando alayı teşkil edilip, Kongo'ya gönderilebilecek kadar çoğalmıştır. İçindeki daimi kuşku ve korku, adamcağzın yüzündeki en insanî hatları bile, demiryolu kavşaklarının makas hatlarına benzetmiştir.

Fakat, asırlanmış, nasırlanmış ve kaşarlanmış Papeloğulların kahraman torunu olan Şakir Papeloğlu'nun bütün bu tehlikelere göğüs gererek varlığını korkusuzca, duygusuzca ve kaygusuzca idame ettirebilmesinin en büyük sebebi de gerçek bir İDEALİST oluşudur.

Evet, Şakir Papeloğlu ideal bir PAPELİST'tir.

Sevda Eyimuz

Bu sarışın bombanın en göze çarpan ve gönle batan HUSUSİYETİ göğüslerinin dik oluşudur. İşte, Tanrının bütün erkek kullarını ilgilendiren bu HUSUSİYET sebebiyledir ki, papelist fabrikatör Şakir Papeloğlu'nun HUSUSİ sekreteri olmak sadet ve felâketine ermiştir. Patronu mono-kini ile dolmasına taraftar olduğu halde, kendisi resmiyeti bozmayıp kazak giymeyi tercih etmektedir. Akıllı, bazı doktorların ıleri sürdüğü (Büyük göğüslü kadınların beyinleri küçük olur) tezini çürütecek kadar, saçından birkaç misli uzundur ve aynı zamanda (Saçı uzun olanın akli kısa olur) tezini desteklemektedir.

Sevda Eyimuz, patronu Papeloğlu'nun bütün sırlarını bildiği gibi, şirketin en mühim ve en gizli işlerini de kendi KANALINDAN geçirmekte maharet sahibidir. Bu yüzden de, bir sürü casus ve ajan gece gündüz peşindedirler.

Sevda Eyimuz'un bu tehlikeli ajanlara karşı kullandığı en müessir SİLÂH son derece dik duran göğüsleridir. Ve bu dik göğüslerden aşk ateşine tutulan ajanlar kara sevdaya uğrayıp mutlaka çarpılmaktadırlar.

Debreli Hasan:

(Boyundan büyük işlere kalkışma) sözü, bu bizim DEBRELİ HASAN için söylenmemiş olsa gerek. Debreli'nin enayi görünüşüne aldanıp da, kendinizi koyuvermeyin sakın. Çünkü o sonunda mutlaka su koyuverir ve başınızı mutlaka bir derde sokar.

Ajanlık kazanında yıllarca kaynarak, onun kadar iyi pişmiş, kavrulmuş, savrulmuş ve konserveleşmiş bir Allahın belâsı daha yoktur. Daha alâsı, Debreli Hasan'ın aptallık zannedeceğimiz hareketlerinde dehşetli kurnazlıkların konserve edilmiş bulunmasıdır. O aptallık stüsü verilmiş bu kurnazlıklarıyla atom âlimlerinin bile binbir kilit içindeki kafalarına girebilmekte, en büyük ve kazançlı neticelere zekâların tenezzül etmeyeceği yollardan daha çabuk varmaktadır.

Hülâsa, ajanlıkta SAPINA kadar ustadır. (Parayı veren plânu -pilâvı değil- alır!) prensibine dayanarak, DOĞU, BATI, KUZAY, GÜNEY vs. yönlere bütün memleketlerin sıvri akıllarıyla çeşitli MÜNASEBETLER kurmuş ve bu münasebetlerden ötürü açan çiçeklerin balını almasını bilmiştir.

Naciye Yakargeçer:

Sempatik, estetik, sosyetik, erotik, tipik bir güzelliğe sahip olan NACİYE YAKARGEÇER, Debreli Hasan'ın sağ kolu olup, aynı yolların yolcusudur.

Debreli Hasan'ın her yere sızan aptal kıyafetli kurnazlıklarının dama dediği yerlerde, ancak ve ancak NACİYE YAKARGEÇER'in METODLARI ile netice alınabilmektedir. Debreli'nin takımı yatırdığı zamanlarda, Naciye'nin ele geçmesi icabeden şeyleri kolayca KIVIRMASI meşhurdur. Muvaffak olmak için HER ŞEYİNİ vermekte hiçbir sakınca görmeyen Naciye, ağına düşürdüğü erkekleri yakıp geçmeden önce öyle CÖMERT ikramlarda bulunur ki, hepsini bu ikramlara (PES) demeye mecbur bırakır. Bu sırada verdiğinin karşılığını mutlaka ve fazlasıyla almış pozisyonundadır.

Vereceğini verip, alacağını aldıktan sonra derhal saygıdeğer şef'i Debreli Hasan'a kosarak neticeyi onun ellerine teslim eden Naciye Yakargeçer, yanında hiçbir zaman ne çanta, ne de benzeri bir nesne taşımamıştır.

Elde ettiği bütün gizli vesika ve plânları perukasının içinde saklar.

AKBABA bu kahramanları takdim etmekle, yeni Resimli Romanın ne kadar hareketli geçeceğini okuyucularına şimdiden müjdelemiş olur.

AKBABA'nın gelecek sayısında, Zehir Hafiye'nin nasıl elektrik cereyanına çarpıldığını, odasında baygın yatan genç kıza nasıl yardım ettiğini, yumruğunun nasıl hedefini bulduğunu ve bütün bunlara sebep olan SÜPER ARININ esrarını nasıl çözmek için uğraştığını zevkle okuyup öğreneceksiniz.

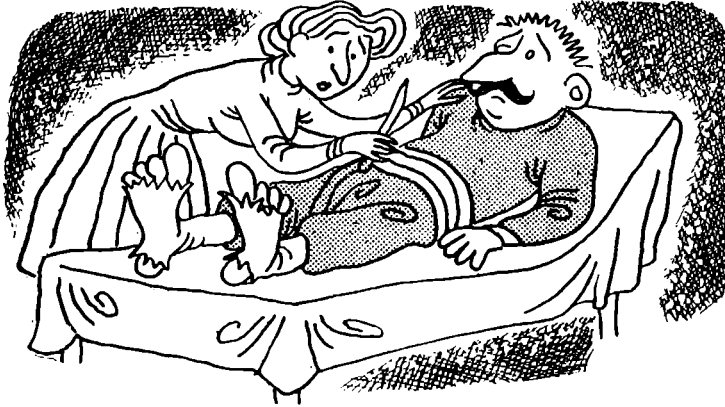
GELECEK SAYIDA AKBABA'DA

PİETKA Yaşçikov'un başına ne geldiyse, gözünde çıkan arpacıktan gelmişti... Önceleri geçer ümidiyle buna pek aldırmamış, fakat gittikçe azan arpacık balon gibi şişmiş, sağ gözünü sonunda hiç açamaz olmuştu.

Nihayet Pietka, yaşlıların tavsiyesi üzerine bir gün köyden kente inmeye karar verdi. Pietka'nın bu ikinci inişiydi kente... Seneler önce bir kere daha inmişti.

Kente varınca ilk işi gözüne

Ameliyat

ZOŞÇENKO'dan
Ergin Ortaç

çare aramak oldu tabii... Öntüne çıkana soruyor, derdini anlatmağa çalışıyordu. Nihayet sora sora, «Klinik» denen yere geldi. Klinikte Pietka'yı genç bir kadın doktor karşıladı. Kent.. klinik.. kadın doktor... Bunların hepsine yabancıydı Pietka.

Gözünü muayene eden kadın doktor, Pietka'ya:

— «Mühim bir şey değil...» dedi. «Tedavisi biraz uzun sürer... Eğer çabuk kurtulmak istiyorsanız, ufak bir ameliyatla çaresine bakarız hemen.»

Bu vaziyette kimse yüzüne bakmaz olmuştu köyde. Bir an evvel bu dertten kurtulmak istiyordu Pietka.

Neticede iki taraf da anlaştı... Pietka ertesi günü gelip ameliyat olacaktı.

O geceyi Pietka, ucuz otellerden birinde geçirdi. Ertesi sabah erkenden kalkıp kliniğe gitmek için hazırlanmağa başladı. Bir yandan hazırlanıyor, diğer yandan da düşünüyordu kendi kendine: «Nereye gidiyordum?.. Kliniğe... Neden gidiyordum?.. Gözünde çıkan arpacık için... Gö-

zünde çıkan arpacık için gidiyordum ama, dükkân konuşmada «ameliyat» lâfı geçmişti bir ara!.. Hatırladığına göre de ameliyatta soyunulmuş!.. Öyleyse o da soyunacaktı!..»

Hemen giymiş olduğu gömleği, iç çamaşırlarını çıkartıp bir köşeye fırlattı. Vücudunu güzelce saf ispiroyla sildikten sonra, temiz çamaşırlarını giydi. Kırmızı çizgili yeni gömleğini aldı... Bavulda biraz buruşmuştu ama, mis gibi sabun kokuyordu ne de olsa.

Pietka'nın bütün bu hazırlığının sebebi, doktorun kadın olmasıydı. Üstelik genç, güzel bir kadın.

Otelden ayrılmadan önce, aynada kendine son bir çeki-düzen verdi, bıyıklarını kurup uçlarını havaya kaldırdı. Köyde onu bu vaziyette gören olsa, ameliyata değil düğüne gidiyor zannederdi.

Kliniğin öntüne gelince heyecanlanmıştı birden... Hele kadın doktoru görünce kalbi çatlıyacak gibi oldu.

Hemen ameliyat salonuna geçtiler... Kadın doktor:

— «İşte...» dedi, «Bu ameliyat masası... Bu neşter... Şu da gözünüzdeki arpacık. Beş dakikalık iş... Sadece ayakkabılarınızı çıkartıp uzanın şuraya.»

Ayakkabı lâfını duyan Pietka çarpılmıştı birden. Her şeyi düşünmüştü de çizmelerini çıkarmaya aklına gelmemişti. Ayağındaki çoraplar, köyden çıkarken giydiği çoraplardı... Uzun yol boyunca leş gibi olmuşlardı tabii.

Pietka hiç duymamış gibi başladı soyunmağa. Maksudı iç ç-

maşırlarının temizliğini gösterip, çoraplarının pisliğini örtbas etmektir.

Doktor, soyunduğunu görünce: — «Bırakın soyunmayı...» diye tersledi, «Ayakkabılarınızı çıkarın yalnız...»

Pietka, başı önünde bir yandan çizmelerini çıkarmağa uğraşırken, diğer yandan da utana utana şunları kekeliliyordu:

— «Doktor hanım inanın bana... Çizmelerimi çıkaracağım hiç aklıma gelmedi... Ne bileyim ben... göz için ayakkabının çıkacağını!.. Bilseydim yeni çoraplarımı da giyerdim... Ama emin olun çoraptan başka bütün çamaşırlarımı değiştirdim... İnanmazsanız soyunayım da görün...»

Kadın doktor gülmek için dudaklarını ısırıyordu.

— «Yok yok, inanıyorum...» diye cevap verdi. «Soyunmanıza lüzum yok... Hadi hiç çekinmeden çıkarın ayakkabılarınızı... Biz doktorlar alışığızdır bu gibi şeylere!»

Zavallı Pietka çizmelerini çıkardı çaresiz... Çıkardı ama, yerin dibine de geçti utancından.

Bütün ameliyat salonunu, Pietka'nın çoraplarından çıkan keskin bir koku kaplamıştı. «Bu gibi şeylere alışığızdır...» diyen kadın doktor kokudan bayılacaktı neredeyse... İnsana narkoz tesiri yapıyordu âdetâ!

Kadın doktor, eli titreye titreye ameliyatı yapıyordu güçlükle. Pietka da arpacıktan kurtulmuş, gözü açılmıştı çok şükür. Açılmasına açılmıştı ama, utancından kadın doktorun yüzüne bakacak göz mü kalmıştı Pietka-da!..

Çeviren: Ergin ORTAÇ

Akbaba

Yılbaşı sayısında bir Yarışma Açıyor

Dalavra

Milletlerin ünlü palavracıları vardır. Meşhedî Cafer, Üstad Ercüment Ekrem'in kalemiyle Türk edebiyatına mal olmuş, zarif, ince bir İranlı palavracıdır.

Fransızların Marsilyalı Marius'leri de mizah edebiyatının ünlü bir palavracısıdır. Bunların nükteleri, fıkraları, hikâyeleri dilden dile dolaşır. Sizler burda bir palavra örneği sunalım:

Meşhedî Cafer hastadır. Arkadaşı Torik Necmi ziyaretine gelmiş. Soruyor:

— Ateşin var mıydı moruk?

Meşhedî, gözlerini kapayarak başını iki yana sallıyor:

— Ne diyersen gardâşım... İyle âteşim vardı, iyle âteşim vardı kim, doktor nabzımı maşa ilen tutmuştur!

Akbaba, gelecek hafta yılbaşı sayısından başlıyarak bir «Palavra» yarışması açıyor. Bu yarışmaya her okuyucu bir fıkra ile katılabilir. Şartlar:

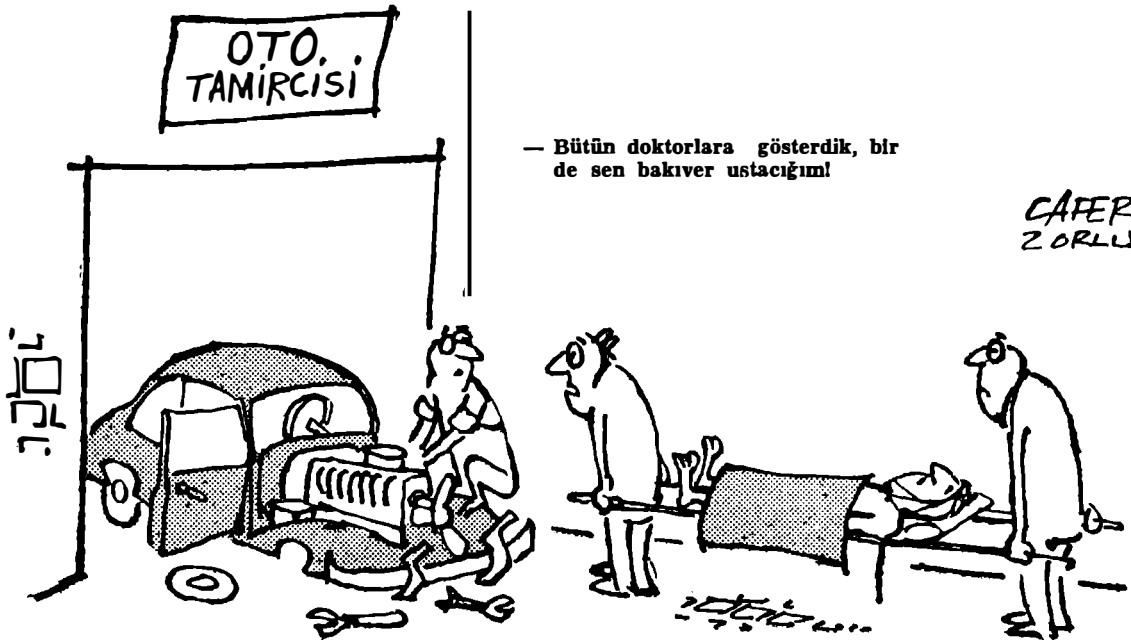
1 — Fıkralar, daktilo ile kâğıdın bir yüzüne yazılmalıdır.

2 — Akbaba «Yarışma memurluğu» adresine gönderilebilir.

3 — Fıkraların altına imza ve adres yazılmalıdır.

Yayınlanacak her fıkra için, Akbaba Yayınevi kültür, sanat ve roman yayımlarından birer kitap hediye edilecektir.

İlk fıkralar, yılbaşı sayısında yayımlanmaya başlayacağı için, okuyucularımızdan palavralarını şimdiden adresimize atmalarını rica ederiz.

CAFER ZORLU

Dünden BUGÜNE

DERLEYEN: Kudret Sinan

Tarihte Mizah

İşin kestirmesi

ABDÜLHAMİT zamanında Osmanlı donanması Ha- liç'e çekilmiş ve orada kaderiy- le başbaşa, daha doğrusu çürü- tülmeğe terk edilmişti. Donanma- daki gemilerin subayları da ay- nı durumdaydılar. Onları da ariyan soran yoktu. Bir ara nasıl olmuşsa olmuş, sahıblı arkası bulunan subaylardan bir kısmı birer ikişer derece terfi almış- lardı. Ama bu arada unutulma- lar da pek çoktu. Bu unutulan subaylardan biri de çarkçı yüz- başısı Mahmut efendiydi. Mah- mut efendi, Abdülâzîz'in adam- larından birinin oğluydu. O za- man alaylı olarak bahriyeye gir- miş; kalmıştı. Sırasına göre ge- minin bazan güverte zabiti olu- yor, bazan da imamlığını yapı- yordu. Kendisiyle birlikte işe başlıyanlardan hemen hepsi — arkaları olduğu için olmalı — mıralay, livla, hattâ müşirliğe yükselmişler; bu yağma sofras- ında en çok o aç kalmıştı. Hal böyleyken bu son terfilerde de yine kendisini ariyan soran çık- mamıştı. Artık iyice umutsuzlu- ğa kapılan Mahmut Efendi; bir gün yolunu bulup Bahriye Nazı- rı'nın huzuruna çıktı:

— Efendimiz, beni emekliye sevkiniizi istirham ediyorum. Dedi.

— Gerekli sürenizi tamamladı- nız mı?

— Hemen hemen efendimiz.

— Peki o halde; emeklilikten sonra ne yapacaksınız?

— Zaten bu hususta da sizden bir istirhamım var paşam; ha- zır Hamdi Bey müzeleri kuru- yor. Beni bu müzenin kapıcılı- ğına tayin ettirir misiniz?

— Neden Mahmut Efendi? Siz de eski eserlere meraklı mısı- nız?

— Hayır efendimiz, bizzat ben de müzeliğim oldum da onun için.

— Ne gibi?

— Yirmi beş yıla yakındır yüzbaşım da ondan.

Bahriye Nazırı hem güldü, hem de ona acıdı:

— Gerçekten size haksızlık olmuş; dedi. Sizi, usulen, bir imtihan etsinler de binbaşılığa terfi ettirelim.

Hemen bir imtihan heyeti ku- ruldu. Mahmut efendiyi salona çağırdılar. Komisyon başkanı, onun gönlünü almayı da ihmal etmedi:

— Bu imtihan usulendir Mah- mut efendi; yoksa sizin bilginiz- den ve değerinizden şüphe etti- ğimizi zannetmeyin. Dedi ve so- rulara geçildi:

— Farzediniz ki bir gemidesi- niz efendim. Çarkçıbaşısınız. A- çık denizdesiniz, hava fırtınalı. Kazan vidalarından en önemlisi çarkmış ya da gevşemiş. Bu du- rumda ne yaparsınız? Yalnız şu noktayı unutmayınız ki hava fı- rtınalıdır; gemiyi durdurmak ta imkânsızdır.

Soru aslında ilgililerince çok basit ve kolaydı ama, ne yapmalı ki Mahmut efendiyi Aynşayın teorilerinden daha çetin gelmiş-

— Bu pahalılığa, karımın şu şap- kasına tam kırk lira verdik...
— Desene bütçene tüy diktik!

Edebiyatta Mizah

Eşref'ten anılar

İNSANLARDAN fâtîha falan istemiyorum, mezar taşı mı çalınasınlar, benim için en bü- yük iyilik budur.

Diye hiciv şairi Eşref'in, hi- civleri kadar, nükteleri de ünlü- dür.

Bir defasında yakın dostları saire:

— Yahu, mütemadiyen hiciv yazıp şunu bunu iğneliyorsun, dünyada hiç mi iyi iş ve iyi in- san yoktur? Ne olur bir kere de birisine methiye yazıver..

Diye yüklenmişlerdi. O sırada İran'da Şah Muzaferiddin meş- rutiyetli ilân etmiş bulunuyordu. Eşref, biraz da arkadaşlarının isteklerini yerine getirmiş olmak için, bu olay dolayısıyla, şaha uzun ve oldukça güzel bir methiye yazıp yolladı. Bir taşla iki kuş vurmuş olacağını düşün- yor; arkadaşlarının gönlünü hoş ettiği kadar, şahtan yüklü bir bahşış te geleceğini umuyordu. Ama gelgelelim, hiç te umduğu- na kavuşamadı. Muzaferiddin Şah tam o sıralarda birden ölü- vermişti. Bu haberi alan şair Eşref, hiddetle, kendisini methiye yazmaya zorlayan arkadaş- larına koştu:

— Beğendiniz mi yaptığınızı? diye onlara çıktı. Ben «Methi- ye yazmam» dedikçe siz beni zorlayıp durdunuz. İşte yazdım, ama yazdım da iyi mi oldu? Ba- kın biçare şahı bana öldürttü- nüz...

Eşref, İzmir Valisi Kâmil Pa- şa'yı da sevmeyen, her fırsatta onu hicvederdi. Kâmil Paşa'nın vali- liği sırasında kendisi Kırkağaç kaymakamı bulunuyordu. Bir defasında vali paşanın, başka bir kazaya teftişe gitmek üzere, Kırkağaç'tan geçeceğini haber alınca; karşılayıp uğurlamak için, kasabanın istasyonuna çık- tı. Trenin istasyonda durduğu sürece vali - kaymakam sohbet ederlerken, Eşref, lâf olsun diye:

— Paşa hazretleri, çığneyip geçiyorsunuz; bizim kazaya uğ- ramıyorsunuz...

Yollu sitemde bulundu. Kâmil Paşa:

— Evet öyle oldu Eşref bey; İnşallah dönerken kazanıza uğ- ramak isterim.

Cevabını verdi. Eşref, mem- nun olmuştu.

— Âmin, âmin efendim; diye bağladı. İnşallah dönerken kaza- ya uğramanızı bekleriz.

✱

Özdeyişlerde mizah :

Güzel kadınlar için dünya; o- tuz yaşına kadar cennet, ellisine kadar A'raf, ellisinde sonra da cehennemdir.

— Ruşborn —
Mum söndüğü vakit bütün ka- dınlar bir olurlar. — Plütkark —

Kadının en aptalı erkekten en akıllısından on kat daha kur- nazdır. — Ruşper —

Tabiat kadınlara pek keskin bir kılıç vermiştir ki bunun adı (Dil)dir. Erkeklerin kılıcı pas- lanır ama onlarınki asla.

— Lavaçe —

Eski Şiirde Mizah

Bir dördlük

Ünlü mizah şairlerimizden Hüseyin Rifat Bey'in bir dördlüğü:

Ben anırmam Mart'ta eşekler gibi,
İstemem kazlar gibi etmek te fışsı!
Yılda bir kerre teahhül az gelir;
Acizâne, olsa hergün bir mayıs...

Hüseyin Rifat Bey'in başka bir dördlüğü:

Menfaatir hep siyasetten garaz,
Fırkalarsa süslü hap şeklindedir;
Gördüğün parlak programlar dahi
«Dahil ol, gel sen de kap!» şeklindedir.

ti. Bir dakika düşündü. Beş da- kika on dakika düşündü. «Biraz müsaade buyurun» diyerek ye- niden düşünce denizlerine daldı. İmtihan kurulu sabırla bekliyor- du. On beş dakika, yarım saat, bir saat.. Nafile. Mahmut efen- di, utancından kan ter içinde

kalmıştı. Nihayet bu pek çetin problemi çözmekten ümidini kesti, kurula dönerek:
— Vallahi efendim, ben binba- şı olmaktan vazgeçtim. Dedi. Yeter ki şu vıda yerinde dursun da ümmet! Muhammet te sağ- lıkla sahile varınsınlar.

Deri kızı ile Çoban Hikâyesi

Orhan Seyfi Orhon

22

«Ben ki, pek çok ağladım,
«Gezdim hicrana giden
«Yolları adım adım.

«Beni artık yeniden
«Hicrana atma, güzel,
«Yeter ağlatma, güzel!

23

«O her derde tahammül
«Gösteren dell gönül;
«Kâh eder dünyaya naz!
«Her dakika bulunmaz
«Bir halde, bir kararda.
«Sevdiği zamanlarda,
«Gül yaprağından ince
«Bir sitem işidince
«Yaralanır derinden,
«İncinir her yerinden.

24

«Bir gündü.. yandı içim;
«Dağıldı hep sevincim...
«Elveda artık!...» Dedim.
«Tahammül edemedim.
«Bir söze, bir siteme.
«Düşün ki: Terketmeme,
«Yine aşkımdı sebep!
«Serserî, dünyayı hep

«Dolaştım adım adım;
«Bir teselli aradım.
«Bulamadım kimsede,
«Bir günah ettimse de,
«Şimdi ilet ahımı,
«Bağışla günahımı
«Düştüğüm aşka güzel!
«Sebepe yok başka, güzel!

25

«Deniz geçtim, dağ aşım;
«Hayli sene dolaştım,
«Bahtım kara, saçım ak,
«Ne şekle girmişim bak!
«Başımın tacı güzel,
«Halime acı güzel!

26

Oğuz Han: Artık yeter;
Bu gamlı sözlerle, der,
Beni ağlatacağsın.

Şüphe etme ki çoban,
Sevdiğinin her zaman
Affına müstahaksın!

Var mı kızım, sen de bak,
Bir başka eş olacak
Senin gibi güzele!

27

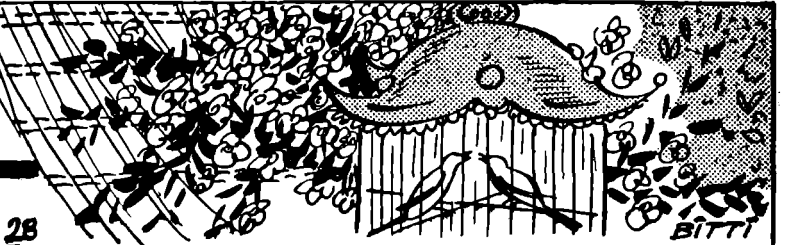
Elverir bu ayrılık!
Gelin birleşin artık!
Haydi verin elele
Geçsin neşe, eğlence
İçinde hep gününüz!
Tamam kırk gün, kırk gece
Yapılsın düğününüz.

28

İşte hemen o günü,
Başlayan bu düğünü
«Felek» dedikleri pîr
Görünce, girmiş denir
Yeniden bir yaşına!

Bu düğün öyle uzun
Sevinçli bir düğün ki;
Bu, o şerefli gün ki:
Darısı yurdumuzun
Güzelleri başına!

BİTTİ

BİR MİRASÇI BİR ARANIYOR!

**AZİZ
NESİN**

— 49 —

— Nerde kaldınız dostum, merak ettik, dedi, bu gece hep beraber pavyona gideceğiz. Sizi bekliyorduk. Yeni bir striptiz yıldızı gelmiş, şahâne bir kadınmış!..

Pirâye:

— Aman baba, Betüş'ü kıskandıracaksın... dedi.

Kızının bu sözü Erkek Kâzım Bey'in hoşuna gitti, keyifli keyifli güldü.

Hep birlikte pavyona gittik. İçkilerimizi içtik. Bir ara Erkek Kâzım Bey yanımdan gitti, bir daha da görünmedi. Striptiz yapan artisti seyrettik, hakikaten şahâne... Betüş pek beğenmedi. Bu striptizin bize öyle ince tekniğini anlattı ki, şaşırıp kaldım.

— Aman Betüş, dedim, sanki striptiz yapmışsın gibi konuşuyorsun... dedim.

Gülümsiyerek:

— Kimbilir, belki de yapmışımdır... dedi.

Pirâye, Betüş'ün yanaklarından öpüp:

— Betüşümün yapmadığı yoktur... dedi.

Dünya yüzünde bunlar gibi anlaşmış, sevişen bir tane daha üveği ana-kız yoktur.

Sabaha karşı kalkacağımıza yakın Erkek Kâzım Bey çıkageldi.

— Nerdeydiniz Kâzım Bey...

Çapkın çapkın gülümsiyerek:

— Gözlerim miyoptur da, dedi, yakından göreyim diye başka yerden seyrettim.

Eve geldik. Ben öğleye kadar uyumuşum.

Biz artık hemen her gece o pavyona gidiyoruz. Erkek Kâzım Bey istiyor da ondan, gidelim diye ısrar ediyor. Striptiz numarasının başlayacağına yakın yanımdan kayboluyor. Striptiz bitince çıkıp geliyor.

Bir gece yine pavyondayız. Sabaha yakın bir saatte, önce pavyonun lâmbaları söndü, pistin projektörleri yandı. Striptiz yıldızı, çıktı ortaya. Müzikle birlikte, dans ederek soyunmaya başladı.

Biz her gece geldiğimizden, striptizcinin her hareketini ezberlemiştik, önceden biliyorduk. Erkek Kâzım Bey'in hatırı için geliyorduk zaten...

Artist soyundu, soyundu, soyundu... Tam en son apışarındaki boncuklu üçgeni de çıkarıp attı ki, bir şangırtı koptu, şangır şungur... Ben zelzele oldu sanıp fırladım. Bereket, hemen lâmbaları yaktılar da olanı biteri gördük...

Bir de ne bakalım: Pavyonun bar kısmında ne kadar içki şişesi, içki takımı, bardak, kadeh medeh varsa, hepsi yerde... Şişelerle birlikte, şişelerin durduğu raf da devrilmiş... Bütün şişeler kırılmış. Şampanyalar, köpüklü şaraplar, biralar köpüre köpüre akıyor. Rakılar, şaraplar,

votkalar, likörler, viskiler birbirine karışmış, hepsi karışıp bir kokteyl olmuş. Ortalığı mis gibi alkol, meyva suyu kokusu sardı. Rafın altından bir kafayla, şişe kırıkları arasından da bir el uzanmış... Cavlak bir kafa ve cavlak kafanın iki yanından hançer gibi iki bıyık... Bıyıklarından hemen tanıdım: Bizim Erkek Kâzım Bey... Kan revan içinde zavallı... Kırılan şişelerden akan karışık içkiler içinde boğulacak adamcağız. Zorla rafın altından çıkardık. Durmadan inliyor ve yarı baygın saykılıyor gibi:

— Karımdan intikam alacağım... Karımdan intikam alacağım!.. deyip duruyor. Pavyonun sahibi koşup geldi. Barmen'e: «Nedir bu rezillik?..» diye bağırdı. Barmen de o zaman «vallahı benim kabahatim yok» dedi. «Bu adam geldi, sana istediğin kadar para vereyim, dedi bana müsaade et de, şu şişelerin durduğu rafların arasından striptiz yapan artisti seyredeyim, dedi. Neye gidip de rahat rahat masada oturarak seyretmiyorsun? dedim. «Ben röntgenciyim. Masada oturup rahat rahat seyredeyemem. İlle delikten seyretmeliyim» dedi. «Olmaz, patron darılır» dedim. Çok yalvardı. «Ben bu işi keyfimden yapmıyorum. Karım-

dan intikam almak için yapıyorum» dedi.

Sonra efendim... Barmene yalvarmış, yakarmış. Senin karın yok mu, demiş, gün ola harman ola, insan insana lâzım olur, demiş. Bir gün ben de sana yardım ederim, demiş. Müsaade et de şu karımdan intikam alayım, bu gece de başka kadını gözetliyelim de anlasın, akli başına gelsin, demiş. Barmen de adama acımış. Peki, demiş.

Demiş ama, karanlıkta şişelerden birini devirir diye:

— Bölmenin arkasından dikizle demiş.

Bu sefer Erkek Kâzım Bey: — Öyleyse, müsaade et de, demiş, şu kontrapläğa bir anahtar deliği açayım da delikten seyredeyim, zevkini çıkarayım... demiş.

Çakıyla delik açmış. Hani o stil sandalyeler var ya, üstünde devrilmeden durmak için canbaz olmak lâzım, işte o sandalyelerden birinin üstüne tünemiş, striptiz başlayınca gözünü deliğe uydurmuş. Tam striptizci artist, o boncuklu üçgeni bacaklarının arasından çıkarırken, zangır zangır titriyen Erkek Kâzım Bey'in de başı dönüp, gözleri kararip dengesi bozulmuş, yallah deliğin üstüne, haydi hep birden şangır şungur aşağı...

Barmen, pavyonun sahiline: — Vallahı benim kabahatim yok!.. diye yalvarıyordu.

Arabaya binip eve geldik. Betüş çok kızmıştı. Kocasına:

— Artık bu iş burada biter, dedi, bütün âleme rezil oldum, dillere düştüm. Yarından tezi yok, Amerika'ya gidiyorum... Artık ben bu memlekette duramam...

Başlı gözü sargılar içinde, ama kanlar sargı bezlerinin dışına vurmuş, Erkek Kâzım Bey, inliyerek Betüş'e yalvarıyordu:

— Karıcığım, bir daha sana ihanet edersem, istediğini yap!.. Betüş'ün kararı kesindi:

— Hiç boşuna yalvarma, bundan sonra sen beni rüyanda bile göremezsin!..

Bu sefer Pirâye ağlamaya başladı:

— Betüş, beni bırakıyor musun?

Betüş:

— Şimdiye kadar, senin için tahammül ettim, dedi, ama artık dayanamıyacağım...

Pirâye'nin yalvarıp ağlamasına dayanamayan Betüş de ağlamaya başladı. Manzara hem komik, hem acıklıydı; benim bile gözlerim yaşardı.

Betüş:

— Peki Pirâye, senin hatırın için biraz daha sabredeceğim... dedikten sonra:

— Reşiiit!.. diye seslendi.

Gelen valeyse:

— Beyfendiyi yuvasına götür! dedi.

Reşit, inliyen Erkek Kâzım Bey'i koltuklarının altından tutup sürükliyerek çıkardı. Pirâye:

— Benim biricik Betüş'üm!.. diyerek öptü Betüş'ü, gitti.

Ben sinir içindeydim. Ne yapacağım bilemiyordum. Çünkü, Erkek Kâzım Bey'in pavyonda başına gelenlerden sonra, artık bu evin esrarı çözülmüştü. Demek her gece Erkek Kâzım Bey, bir delikten Betüş'le beni dikizliyordu. Onun için demek geceleri lâmbayı söndürmüyordu. Olur rezalet değil...

Betüş:

— Ne ayakta duruyorsun? dedi.

— Artık gidiyorum Betüş... dedim.

— İşte gördün olanları, dedi, beni bu vaziyette bırakıp da mı gideceksin...

— Senden bunu hiç ummazdım... dedim.

— Hatırlar mısın, dedi, hani sana bir düğünde bir gece «Benim de ne namussuz olduğumu

**İŞLERİNİZDE
EMNİYET SÜR'AT.**

**ÇEŞİTLİ PARA
İKRAMİYELERİ.
ÖMÜR BOYUNCA
AYLIK GELİR.**

**TÜRKİYE
VAKIFLAR BANKASI**

VERİR

(Basın: 22153—A—13390—235)

bir gün öğrenirsin!» demiştim, işte öğrendin... Seni boşuna mı eve, yatağıma alıyordum...

— Sana hiç yakıştıramadım...

— Buna gelene kadar ben daha neler neler yapmışımdır; bu bir şey mi?

Kan beynime sıçradı:

— Yazıklar olsun... dedim.

— Şimdi bana ahlâklı adam numarası yapma! dedi, o kadar ahlâklı adamdın da ne diye bu eve girdin? Evli olduğumu bile bile hem de... Kaç zamandır kimin parasıyla geçiniyorsun? Kocamın değil mi? Buna karşılık elbet senin de bir vazifen olacak... Sanki Pirâye'yle beni, Tarlabası'ndaki o pis odana niçin çağırdığını bilmiyor muyum? Sen baksana bana, acemi çaylak!.. Ben senin gibi çok ahlâklı (ağır bir küfür savurdu) gördüm. Hadi, gir yatak odasına da soyun!..

Hayret!.. Sanki ipnotizma edilmişim. Girdim odaya, soyunup yattım. Betüş, ilk o gece lâmbayı söndürdü. Gün ışıdı, yat-tık. Betüş, içini çeke çeke ağlı-yordu. Ben uyuya kalmışım.

Öğleden sonra uyandım. San-ki hiçbir şey olmamış gibiydi. Betüş, beni evden dışarı çıkma-ya bırakmadı. Hepimiz evde kal-dık.

Gece yine içtik. Yine erkek Kâ-zım Bey:

— Namus! Namus! diye sa-yıklamaya başladı.

Yine Betüş:

— Reşit! diye seslendi.

Gelen valey:

— Beyfendi! yuvasına götür! dedi.

Reşit, Kâzım Bey'i çıkardı. Biz yatak odasına girdik. Betüş lâmbayı söndürmedi. Yattık. Be-tüş, elini ipe atıp çingırağı çal-maya başladı, çaldı, çaldı...

(Devamı var)

Akbaba

Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Dizlediği ve basıldığı yer
Akbaba Matbaası
Kapak: Şaka Matbaası

Abone bedeli: Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıl-lığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilecek abonelerden uçak mas-rafı ayrıca alınır.

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi,
No. 8-10 Daire: 3. İstanbul

İLAN FİYATI ::
Kapak içi, santimi 20 lira,
iç sayfalar 30 liradır.

©

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

©

Fiyatı : 100 kuruştur.

MİLLETLER GÜLÜ YÖR

Ne yapayım?

İskoçyalı karısına otomobil kullanmasını öğretiyordu. Her şey yokuşun üst başına gelene kadar çok iyi gitmişti. Araba dik yola sapar sapmaz frenleri pat-ladı. Kadın telaşla haykırdı.
John arabayı durduramıyo-rum! Ne yapayım?
— Sükunetini muhafaza et! Pahalıya malolmıyacak bir şe-yin içine girmeğe bak!...

Yüzme

Gölde boğulmak üzere olan adam:

— İmdat, imdat! diye bağı-ryordu.

Kıyıdan, onu, hiçbir şey yap-madan seyreden adama bir kere daha bağırdı:

— İmdat, imdat! yüzme bil-miyorum!

— Ben de, dedi öteki adam, ama senin gibi gürültü yapmıyo-rum!...

Sür'at devri

Amerika'da iki işçi konuşuyor-lardı:

— Bizim fabrika, işçilerinin dertleriyle çok yakından ilgile-niyor. Meselâ işçinin biri pazar-tesi günü ölse, ailesi salı günü tazminat çekini muhakkak alır.

— O da bir şey mi? Bizim ida-re Empire States Building'in 45. katındadır. Geçen hafta işçinin biri kendini 80. kattan attı. Bi-zim hızımızdan geçerken çekini bizzat aldı!..

— Bırak şu doğumu kontrol hikâyesini... Daha sokakta çocukların oy-naması için yer var!

Mektup

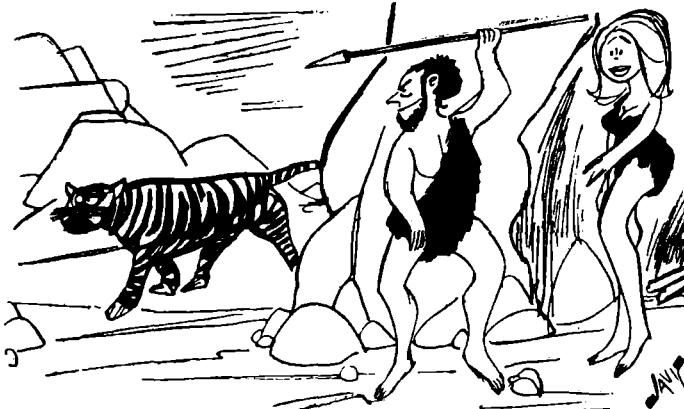
Sevgili Amcacığım,
Bu kalemi tutarken yüzümün utançtan kızardığını hissediyorum. Ama bana acıyacığınızı da biliyorum.
Siz nasıl söylüyorsunuz bilmem ki? Biraz paraya ihtiyacım var!.. Hayır, hayır! Sizin bunu bilmenizi istemiyorum!
Bu mektubu size John'la yolluyorum, cevabınızı bekleyecek. Sizi çok seven yeğeninizin hürmetlerini lütfen kabul edin.

Paddy.

Hamis: Hayır, çok hem de pek çok utanıyorum. John'un ar-kasından koştum ama yetişemedim. Allahım, onu yolundan çevi-recek bir şeyler yap! Ya sizi evinizde bulamasın, veyahut mektu-bu kaybetsin!

Amcanın cevabı:

Sevgili yeğenim Paddy,
Üzülme. Allah duanı kabul etti. John mektubu kaybetti!
Amcan

— Dur dur, boşuna vurma... Çizgili kürk şişman gös-teriyor beni!

Doğum kontrolü

Doğumun kontrolü için Fran-sa'da yapılan istatistiklerde şu neticeye varılmıştı.

«En çok doğumun vuku bul-duğu yerler, saat altı ve yedi arasında demiryolunun yalnızın-da bulunan evlerdir. Çünkü bu saat, kalkmak için erken, tek-rar uyumak için de geçtir!...

Niçin?

Yayaya çarptıktan sonra, oto-mobil yoluna devam etti ve on metre ilerde durdu.

Şoför başını pencereden çık-a-rıp, seslendi:

— Biraz daha dikkatli olun!

Yaya bin güçlükle ayağa kal-karken:

— Niçin dedi, geri geri mi ge-leceksiniz?

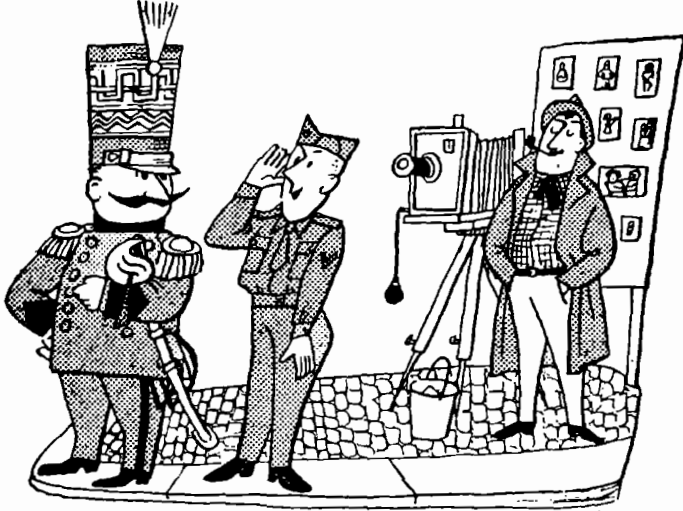
Bahşış

İlk defa Chicago'nun lüks bir lokantasına giden yıldız namze-di, garsonun elinde, kızartılmak için şişin üzerine dizilmiş et par-çalarını görünce merakla yanın-daki Jimi Durante'a sordu:

— Bu nedir?

— Mühim bir şey değil! dedi Durante, sadece on dolar bahşış veren bir müşteri!

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

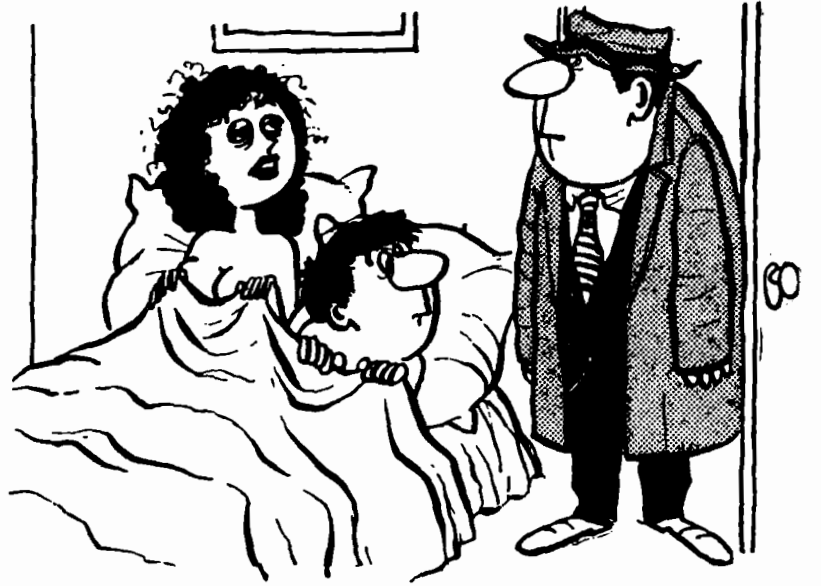
-SAYIN GENERALİM, ŞAPKANIZI BİR DAKİKA LÜTFEDER MİSİNİZ? BİR HATIRA FOTOĞRAFI ÇEKTİRECEĞİM!!

-YASEMİN, YÜZÜNÜ GÖRMEDİĞİM HALDE SENİ SEVİYORUM!!

-HAYIR HAYIR, ELBİSE TAM SİZE GÖREDİR. YALNIZ BİRAZ KİLO ALMANIZ LÂZİM!!

-KAPIYI ŞAŞIRDIN KOCACIĞIM, BİZ KARŞIKI APARTMANDA OTURUYORUZ!

-AH, BİR GELSELER...

.....?!

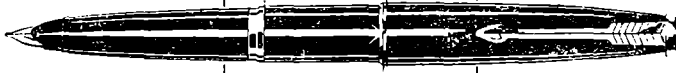

-AH, BİR GİTSELER!..

Çok yazı
yazan

Parker ile

yazmayı
sever!

Parker 45

daha iyi yazmak için: PARKER *SUPER* **Quink** MÜREKKEBİ

(İlâncılık: 3918—240)

AKBABA YAYINLARI

YILBAŞINDA

Dostlarınıza, çocuklarınıza:

Kitap Hediye Ediniz

AKBABA Yayınları Hediye edilmeye layık kitaplardır.

PORTRELER

Yusuf Ziya Ortaç

En iyi kâğıt, en temiz baskı, iplik dikiş, beş
renkli kuşe gömlek. 750 Kuruş

G Ö Ç

Yusuf Ziya Ortaç'ın romanı. İkinci basılış.
Fiatı 5 lira

BİR RÜZGÂR ESTİ

Yusuf Ziya Ortaç'ın en güzel şiirleri ve BİN-
NAZ isimli, üç perdelik manzum trajedisi.
Fiatı 5 lira

GÜN DOĞMADAN

Yusuf Ziya Ortaç'ın birbirinden güzel en
seçme yazıları. Fiatı 5 lira

KERVAN

Orhan Seyfi Orhon'un en yeni, en güzel, en
orijinal şiirleri. 5 lira

GÖNÜLDEN SESLER

Orhan Seyfi Orhon'un, Türk edebiyatında bir
devir açan, yüz binlerin ezberindeki şiirleri ve
PERİ KIZI ile ÇOBAN masalı. Fiatı 750 kuruş

Umum dağıtma yeri: BATEŞ

AKBABA YAYINEVİ — İSTANBUL

(AK—241)

Akbaba

Yazı ailesi ünlü bir kalemle zenginleşiyor:

● Cevat Fehmi Başkut

İBRET AYNASI

Cevat Fehmi Başkut

- ★ Cevat Fehmi Başkut imzasını kim bilmez?..
- ★ Uzun yıllar, Cumhuriyet gazetesinin yazı işlerini idare eden O'dur.
- ★ Uzun yıllar, usta kalemi, bütün sosyal ve politik dâvalar üstünde konuşan O'dur.
- ★ Ve uzun yıllardır, Türk sahnelerinde en uzun ömürlü eserleri veren, en çok alkış toplayan piyes yazarı O'dur.

Cevat Fehmi Başkut'un ilk yazısını

Gelecek hafta, AKBABA'nın 28 sayfa, ilâveli YILBAŞI
SAYISINDA okuyacaksınız.

(AK—242)

REKLÂMLARINIZ İÇİN

"BASIN İLÂN KURUMU"

Genel Müdürlük

Cağaloğlu, Türk Ocağı Caddesi No. 1
İstanbul

Telefon : 22 43 84 - 22 43 85

Telgraf Adresi : BASIN KURUMU

ŞUBELER

DIŞ MUHABİRLER

İstanbul
Ankara
İzmir
Adana
Bursa
Olyabakır
Erzurum
Eskişehir
Konya
Zonguldak

A.B.D.
Almanya (Federal)
Almanya
Avusturya
Avustralya
Belçika
Bulgaristan
Çekoslovakya
Danimarka
Fransa
Hollanda
İngiltere
İspanya
İsrail

İsveç
İsviçre
İtalya
Japonya
Lübnan
Macaristan
Norveç
Pakistan
Polonya
Portekiz
Romanya
Yugoslavya
Yunanistan

(Basın: 22095—243)

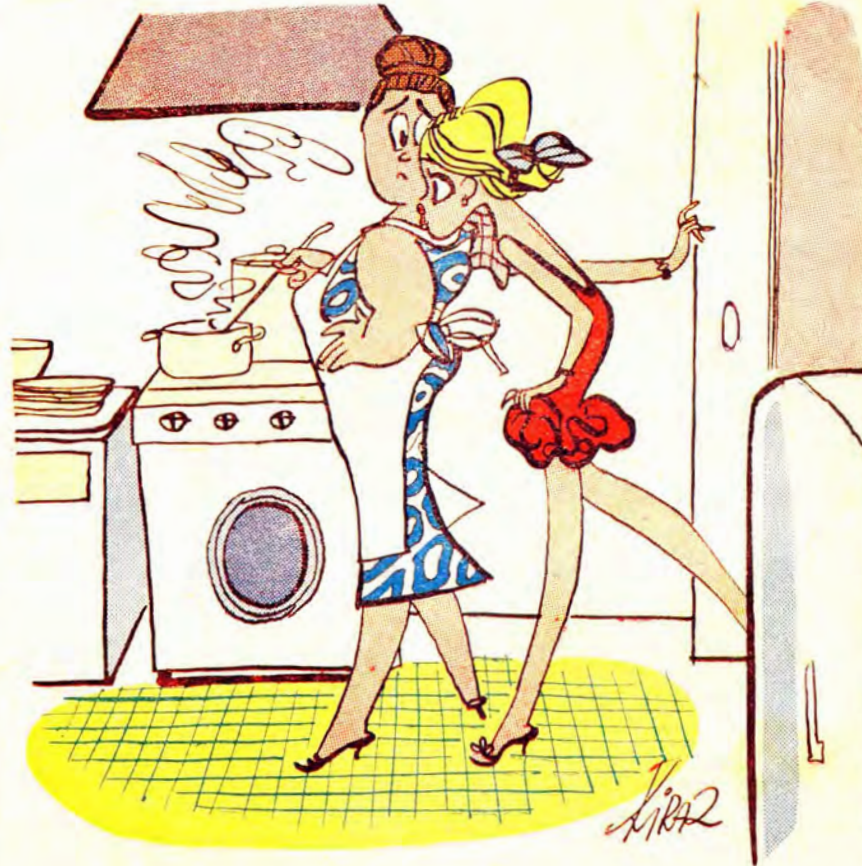
A K b a b a

-AH CANIM, AH ŞEKERİM, AH BİR TANEM...
-DUR, DUR... O KADAR İŞTAHLANMA, KIZARMIS
TAVUK KOKUSU KOMŞUDAN GELİYOR!

-BUGÜN MİKROPLARDAN BAŞKA
ŞEYLER GÖRMEK İSTİYORUM...

-PATATESLER BİRAZ YANSIN, NİŞAN-
LIMA BEN PİŞİRDİM DİYECEĞİM!..